

"De geestelyke achtergronden van het huidige wereldgebeuren".

Onder 'wereldgebeuren' valt te verstaan: de totale reeks van gebeurtenissen, die op aarde een ontwikkeling mogelijk maken.

Het is dus niet slechts een reeks feiten, maar een progressieve reeks van feiten, waardoor verandering en vernieuwing tot stand komt.

By 'geestelyke achtergronden' valt te begrypen: de invloeden, die vanuit de geest werkzaam zyn. De mens vat deze als regel samen onder 'goddelyke wet' of wetten.

Men kan deze invloeden specificeren b.v. door te spreken over het werk uit bepaalde sferen en het werk van De Witte Broederschap, enzovoort. Daarnaast bestaan cosmische stromingen of invloeden en daarnaast valt te wyzen op het al dan niet in balans-zyn, dat een rol speelt in de beweging der planeten van ons eigen zonnestelsel. Ook deze laatste omstandigheid speelt wel degelyk een rol by het vormen van de aardse toestand.

Vragen wy ons nu eerst af: wat is op dit moment de toestand in de wereld, dan ziet men in feite een groepering van 4 partyen nl.

1. het z.g. Costblok, bestaande uit een groep zich noemend Leninistisch Marxisten, die uitgaan van een Staatsmechanisme als vervanger voor hun God en zelfs voor de natuurwet, soms.
2. het kapitalistisch blok, ook wel genoemd het democratisch stelsel, waarin bezitsverhoudingen het gezag bepalen.
3. de plaatselyke of nationalistische Socialisten (niet te verwarren met de Nationaal-Socialisten!), met als voorbeelden: China en Cuba. - In deze landen is de nationale ontwikkeling en de nationale trots de oorzaak van de toepassing van een systeem, dat ook nog wel Marxistisch wordt genoemd, maar dat in feite zozeer daarvan afwykt, dat het Carl Marx in zyn graf zou doen omwentelen.
4. de anarchistische groep, veel belangrijker dan men algemeen veronderstelt en die tegen elke vorm van gezag zyn.

Elk der groepen heeft z'n voor en z'n tegen. De z.g. Communistische groep b.v. geeft aan de mens een achtergrond van zekerheid, een mate en maatstaf van onderricht, maar ontnemt hem daardoor 'vryheid'. In de z.g. democratische landen is die vryheid ook enigszins beperkt, maar de vorm is anders. - In het Communistische blok is het een beperking van idee-vryheid, het Kapitalistische blok beperkt de feitelijke vryheid, de bewegingsvryheid.

De derde groep ontnemen i.h.a. aan de mens een geloofsvryheid, omdat de mens binden aan één ideaal en in veel sterkere mate dan in andere landen gebeurt. Zy werken alle in op de mens in de zin van een eendzige vorming.

De anarchistische groep is enerzyds de minnaar van vryheid, maar aan de andere kant ontbreekt het hun vaak aan het inzicht, hoe en waardoor de noodzakelyke zelfbeperking tot stand komt. Zy zyn het gistelement, dat in zichzelf geen voedingswaarde heeft, maar toch de an

re gerechten meer verteerbaar kan maken.

Vanuit de geest kan op al deze verschillende groeperingen wel degelijk ingewerkt worden. Maar dit kan slechts in overeenstemming met wat er reeds is. Uit de geest is het dus niet mogelijk in korte tyd een veranderde situatie te brengen, omdat :

de geestelyke achtergronden liggen in de mens zelf.

De geest, met haar invloed en haar inwerking kan wel trachten daarin iets te veranderen, maar zy kan dit alleen doen door uit te gaan van de bestaande toestand zo als die er is, dus de bestaande gedachten-gang, de bestaande stemming.

Op het ogenblik is de ontwikkeling in de mens zelf wat eigenaardig. Overal ter wereld ziet men het 'specialisme' toenemen, vaak in ontsnellende mate. Dit betekent: veel grotere enkelvoudige bekwaamheden, met tegelyker tyd een steeds sterker ontbreken van het vermogen tot synthese, nodig tot coördinatie van verschillende bekwaamheden.

Opvallend is, dat de genoemde 4 groepen zich niet tot bepaalde landen beperken. De z.g. communistische mentaliteit (1ste groep) is b.v. in Nederland veel sterker dan men vermoedt. Toch is Nederland in naam democratisch. - In Rusland en andere landen b.v. - zelfs in China - bestaat een zeer sterk streven naar wat men kapitalisme en democratie noemt. - De bestrevingen, die ik in 4 groeperingen heb aangeduid, zyn dus zeker niet beperkt tot de z.g. blokken, waarin men ze indeelt.

Deze eerste les zal nu in hoofdzaak gaan om het vormen van een beeld, dat gaandeweg meer uitgewerkt kan worden:

Wat is de kern van leven?

Dat is : VERANDERING. - Verandering is de kern van alle verschynselen. Zolang er dus verandering is, is er wat wy 'leven' noemen, een proces, een verschynsel. - Waar absolute entropie intreedt (d.i. alle beweging en verandering houdt op) is geen leven, is geen besef en geen verschynen mogelijk.

Voor de mens ligt de betekenis van 'leven' dus ⁱⁿ de kern; staat dus in verband met de veranderingen, die de mens doormaakt. Veel veranderingen doormaken betekent een grote reeks van ervaringen krygen.

Kan men die ervaringen verwerken, dan ontstaat daardoor in z i c h een wysheid, die aan een adër -zonder die ervaringen- ontbroekt.

Men beschikt dan over meer vergelykingsmateriaal, kan de schoonheid der dingen meer beseffen dan iemand, die zich alleen door de gebeurtenissen laat stuwten.

Hieruit volgt : het aantal mógelyke veranderingen binnen één menselyke levensperiode moet invloed hebben op de ontwikkeling van de mens, zowel geestelyk alsook verstandelyk, gedurende die levensperiode.

Het is bekend, dat gebeurtenissen in de laatste tyd veel sneller plaats vinden. Dat betreft niet alleen maar het waarnemen (betere communicatiemiddelen en -mogelykheden), maar er bestaat overal een sterkere neiging tot vernieuwing. Het nieuwe wordt gemakkelijker geaccepteerd, vaak op overdreven wyze geëxploiteerd, voordat men eigenlyk weet wat er in feite aan de hand is. - De huidige tyd is daarmee zeker te rekenen tot de belangryke perioden van de mensheid.

Het op zeer korte termyn optreden van zeer belangryke veranderingen, die door zeer velen worden beleefd, impliceert, dat het aantal mensen dat een hoger bewustzyn kan bereiken, ook inderdaad groter zal zyn. - De verhouding is echter niet in getallen uit te drukken.

Want wat b.v. is een goed Katholiek? daarvoor bestaat geen criterium, dat zonder enig voorbehoud definieerbaar is. Er zyn Katholieken, die zich van de Paus niets aantrekken inzake b.v. 'de pil', maar die toon beter, intenser geloven dan menigeen, die zich aan alle regels houdt. Wie van hen is nu de beste?

Op geloofsgebied is een evolutie aan de gang, die, vreemd genoeg, gelegen is in het scheiden van functies. - Enerzysds bestaat de neiging alles te centraliseren, ook ideologisch, anderszysds bestaat een groter wordende neiging tot separatisme. - Zo werken in Nederland ruim 170 christelyke kerken, allemaal afzonderlyk, die alle de enig ware leer uitdragen. - Over 'separatisme' gesproken!

Dit is in Nederland b.v. altyd heel sterk geweest, maar de huidige tyd vertoont dit beeld wel in zeer sterke mate.

Aan de ene kant in de godsdienst dus: een poging tot een intenser geloof te komen; aan de andere kant: een wegvallen van begrenzungen (dít mag niet; dáaraan moet je gehoorzamen).

Een gevaar, vanuit menselyk standpunt gezien, is het steeds meer wegvallen van het principe van gehoorzaamheid. Ziet maar naar: kinderen in het gezin t.o.v. hun ouders; in arbeidsverhoudingen tussen werknemer en werkgever; in de Staat van de burger tegenover het wettig gezag. Overal een zich separeren, afzonderen, hetgeen de gehele mensheid doordringt. Wat is hiervan nu eigenlyk de oorzaak?

Leven is verandering.

Maar verandering betekent steeds voor nieuwe mogelijkheden te staan. Denkt men zich een punt en noemt dit 'oorzaak', dan kan men vanuit dat punt een oneindig aantal lynen trekken, die waaivormig uitgaan (niet terug naar het verleden!) en de mogelijkheden aangeven. By elke oorzaak is het aantal mogelijkheden dus ONEINDIG.

- De mogelijkheden worden echter beperkt door wat men 'milieu' noemt.

Dit betekent: de wereld, waarin je leeft, de sociale omstandigheden, de verstandelyke mogelijkheden (want je kunt verstandelyk niet alles accepteren) **e l i m i n e r e n** een groot aantal van de gevolg-mogelijkheden (dus n i e u w e resultaten) die uit één en dezelfde oorzaak kunnen voortkomen.

Dit betekent weer: door deze eliminatie vallen een aantal mógelyke ontwikkelingen weg.

Wat overblyft valt uiteen uit een dogmatische keuze van mogelijkheden.

Want: de mens zegt niet: "èlk gevolg is mogelyk; wat is dus het beste gevolg dat uit deze oorzaak verwezenlykt is of kan worden,"

maar men zegt eenvoudig: "er móet dit gevolg uit komen" en daardoor veroorzaakt men het. Het beeld, dat de mens zich t.a.v. de gevolgen vormt, veroorzaakt de oorzaak ervan.

Hoe zou het anders mogelyk zyn om met de huidige zwart-wit beelden, die zó sterk uiteenlopen en tegenovergesteld zyn, te kunnen leven?

- Er is in principe niets tegen 'abbsolute vryheid' noch tegen 'absolute gebondenheid'. - Het resultaat is voor beide gevallen acceptabel,

wanneer in myn 'oorzaak' maar de juiste intensie ligt.
Maar de geestelyke werking van de mens in deze wereld-periode is er een van twyfel. En juist door zyn twyfel heeft hy de behoefte zich te beskermen. Daarom wyst hy een aantal mogelykheden af zelfs wanneer hy voelt, dat hy ze eigenlyk ook zou aankunnen. Hy is bewúst 'blind' voor een groot aantal van zyn mogelykheden !

Er wordt zoveel 'ge-planned' tegenwoordig, waarby men dan maar aanneemt, dat het 'plan' voor één ieder goed, aanvaardbaar en juist zal zyn. Dat dit niet zo is merkt men later natuurlyk, maar dan zit men er mee opgescheept. Men ziet dit by stadsplanning, economische planning of het plannen van sociale zekerheden.

Het geldt evenzeer by de meer ideële 'planning' (de opvoeding van de mens). Daarby is sprake van God, ons Volk, de Toekomst, waarop men zich beroept. - God is lange tyd de manipulerende macht geweest, waarop men zich beriep om het onverklaarbare te verklaren. In deze tyd heeft de mens het gevoel, dat hy zèlf zoveel, waardoor God niet meer in de eerste plaats datgene is, dat hem bepaalt. God komt op de achtergrond en men zoekt het 'doel', dat helpen zal de eigen wegen te bepalen.- Ofwel God wordt van een allesovertreffend belang. Maar dan is Hy zo als ik hem zie. Dat brengt mee, dat uitspraken van grote leiders (Paus Bresjnev, Tito, Dutheck, Wilson b.v.) altyd gebaseerd zyn op hún beeld van het ideale, het noodzakelyke, de bestemming. En, omdat hun gehele streven erop gebaseerd is die bestemming waar te maken, zetten zy elke andere mogelykheid zonder meer opzy. - Het gaat er hun om n i e t de werkelykheid te brengen, maar de mens te doen aanvaarden wat zy van de bestaande toestand als noodzakelyk of nützig achten.

- Daaruit ontstaat het beeld van verdeeldheid, dat de huidige wereld vertoont.

Hetzelfde geldt op vele gebieden der wetenschap, onderzoekingen, verklaringen, corzaken en therapiën.

- Het merkwaardige is, dat vele tegenstrydigheden elk voor zich gelyk hebben. Want voor de mens is 'gelyk hebben' een kwestie van selectie van gegevens, niet van het overzien van de werkelykheid.

Wil men dus de geestelyke achtergrond van deze tyd leren begrypen dan moet men eerst leren begrypen hoe eenzydig 'de mens' eigenlyk is !

Dat speelt een byna overheersende rol by het inzicht in talloze problemen, zoals het rassenvraagstuk, de minderwaardigheid, de sociale aanvaardbaarheid, huidskleur, menselyke rechten en de prestaties.

- Als regel hebben voor- en tegenstanders van hún kant béide gelyk !!

Het is daarom begrypelyk, dat het gehele wereldgebeuren beheerst wordt door de menselyke eenzydigheden, zodat elke geestelyke ontwikkeling in deze tyd wordt opgebouwd uit eenzydigheden.

(Men denke aan de tegenstelling tussen Israël en de Arabische Staten: Israël wil zyn eigen bestaan beskermen en daarin heeft het gelyk. De Arabieren, die uit vele gebieden zyn verdreven, doordat zy aan een Theocratisch bestuur werden onderworpen, strydig met hun eigen geloof leer en gebonden werden aan sociale gebruiken, die niet strookten met hun vanouds geldende gebruiken, hebben gelyk dat zy Israël als een hún toekomstend gebied terug willen hebben. - Wie van de twee heeft gelyk ? Is een synthese mogelyk ?)

In de huidige tyd geldt het gelyk door argumenten.

Een argument bevat echter altyd mede: een gevoelsinhoud. - Elk menselyk gevoel berust op zyn drang tot zelfbehoud. En dat geldt niet alleen behoud van wat hy is, wat hy heeft en het bewaren van zyn leven, maar wel degelyk ook: het handhaven van het beeld, dat hy zich van zichzelf heeft gemaakt.

Juist hierdoor openbaren zich de grote strydigheden, die deze tyd kenmerken.

Maar er voltrekken zich steeds versnelde veranderingen en daarmee komen er steeds meer generaties, die een aantal schynbaar tegenstrydige toestanden met elkaar kunnen vergelyken en die op grond van een persoonlyke beleving althans in zekere mate een synthese kunnen geven, die de ontwikkeling omschryft. En : 'de ontwikkeling' ligt veel dichter by 'de werkelykheid' dan de constatering van feiten.

- De mens denkt te zeer, dat hy moet redeneren in f e i t e n. Onder omstandigheden kan dat noodzakelyk zyn als een benaderingsmethode. Maar het gaat niet om de feiten als zodanig, maar om de r e s u l t a t e n, dwz. de gevolgen van die feiten. - Wat dus belangryk is, is dat de mens constateert : de mogelijkheid die in de feiten ligt.

De interpretatie van het feit kan volkomen verkeerd zyn, maar dan kan hy desondanks 'het goede resultaat' krygen.

(aldus is b.v. de fotografie ontdekt, zoals U weet)

Het belangryke van de huidige tyd nu is :

dat mensen hun oorzaken nog wel niet juist erkennen en niet in staat zyn hun feiten op de juiste waarde te schatten, maar dat zy de veranderingen steeds o b j e c t i e v e r constateren.

Daardoor leggen 'de gevolgen' meer gewicht in de schaal dan de verklaringen van de feiten en de plannen voor de toekomst.

(Dit is zeer duidelyk te constateren in de politiek, in het geloof en zelfs in de wetenschap).

- Men stelt zich de vraag: wat kan ik bereiken? wat is het resultaat?

Door deze vraag te stellen zal de mens in eigen denken een grotere vaagheid krygen by zyn benadering van G O D . Want God is voor hem niet meer definieerbaar, Hy is een reeks verschynselen geworden, niet meer een Persoonlykheid zonder meer (zoals voorheen).

Maar in die 'verschynselen' is wel mogelijk een persoonlyk deelhebben aan God. - Wanneer ik God zie als de Werking of als de Wet die my beheerst en ik ken die wet, doordat ik zie wat er gebeurt tussen een oorzak en een gevolg, dan gaat God voor my léven.

In de mens van heden leven veel meer hoge denkbeelden op geestelyk gebied en daaraan ontleende waarden dan b.v. een 100 of een 1000 jaar geleden. Toen werd door enkelingen wel gespeculeerd en gefilosofeerd, maar de massa had veel minder deel aan dit proces van verklarend denken.

- Er is tegenwoordig een steeds groter wordende onderlaag (ik schat die nu op een kwart van de wereldbevolking), die de mogelijkheid heeft van zelfstandigheid in zyn denken.

En die zelfstandigheid brengt mee, dat de gekozen weg objectiever wordt beschouwd, omdat men zich zyn doel gekozen heeft.

En deze weg is te constateren in zyn resultaten, niet alleen in bedoelingen.

Men gaat dus niet uit van het standpunt :

door een oorzaak te scheppen kryg ik een noodzakelyk gevolg of door myn intentie kan ik het ene goed maken, het andere verkeerd, maar : men moet in het beleven zèlf veranderen en verandering tot stand brengen om daardoor het innerlyk gekende, het ideëele met de feiten te vergelyken.

- En dit vergelykend denken neemt hand over hand toe.
- Dit zal de mens er ook toe brengen --niet om zyn denk- en gevoelswereld van elkaar te scheiden-- maar wèl om ze afzonderlyk te waarden.

Een groot deel van de menselyke beredeningen wordt nog bepaald door zyn emotionele achtergrond.

Goed werk leveren gebeurt eigenlyk door een gedrevenheid uit gevoelsinhouden. Die gevoelsinhouden zyn mede de oorzaak van een zeker separatisme, een zich afscheiden van andere denkwyzen en mogelykheden.

- Wanneer de mens daarin verandert geeft dat grote werkingsmogelykheden voor de geest, omdat het dan mogelyk wordt in die verandering i e t s t o e te voegen.
- En waar het gevoel wat meer afzonderlyk gezien wordt van de directe z.g.logische gedachtengang, zou het gevoelselement beïnvloed kunnen worden vanuit de geest, zonder dat de rede daardoor wordt aangetast.--

Vanuit de geest wordt dus nu niet gewerkt in de richting van b.v. een wereldvrede, van algemeen geluk of algemene gezondheid. In feite zyn dat niet meer dan verschynselen.

Wy streven in de geest naar het ontwaken van het persoonlyk bewustzyn, waarby eigen gevoelswereld en eigen redelyke wereld gaandeweg voldoende afzonderlyk worden beseft om de mens een juister beeld te geven van zyn eigen motieven en daarmee ook een grotere bepaalbaarheid van zyn eigen acties en resultaten.

- Een mens, die zyn eigen ontwikkeling in handen kan nemen, niet alleen door feiten te leren maar door pràctisch te leven en te werken, heeft een enorm voordeel boven degenen die alleen op kennis, of alleen op geloof, of alleen op gevoel moet afgaan.
- Hy heeft niet meer de noodzaak IN zichzelf de objectieve werkelykheid te vervalsen.
- Uiteraard wordt de mens daarby geholpen door Cosmische invloeden, die wy over het algemeen duiden door kleuren, ingesteld op het 7-stralig stelsel. Drie kleuren in hoog en laag beide plus wit, dat alle kleuren omvat.

Het is maar een methode. Wat crachter schuilt is veel meer.

Eenvoudig gezegd is het als volgt te verklaren :

- De Zon beweegt zich met de Planeten door de Ruimte. Zy beschryft een eigen baan binnen de arm van het Zonnestelsel, als een spiraaluitloper. Gelyktydig beweegt zy zich met de spiraaluitloper in een zeker tempo door het buiten het melkwegstel ruimtelyke. Die ruimte is ener-

getisch niet volkomen gelyk van gehalte. Verder treden daarin op bepaalde als catalisatoren werkende stof-golven. Dat zyn stromingen van bv. waterstofatomen of zeer complexe golven, zelfs enkele moleculair-structuren. Door hun zeer grote verdunning (soms van 1 deeltje per KM^2) vormen zy een soort filter, een raster, waardoor alle straling, maar ook de daarmee pulserende energie van het AL zelf, een zekere selectie ondergaat.

De aarde heeft zowel door haar beweging om de Zon als door de plaats t.o.v. van de Zon een bepaalde invloedswerking. Op bepaalde momenten domineert de zonnestraling (b.v. wanneer je achter de Zon staat ten aanzien van de bron der straling die op dat moment zowel de Zon als de Planeet bereikt. Daardoor ontstaan afwisselende golvingen, die de Aarde bereiken en ook de organismen op Aarde motiveren. Zy zyn echter te begrypen als een zeer hoge fibratie van een zeer klein energetisch getal met een zeer grote krachtlyn-spreiding.

De mens heeft een zenuwgestel, dat pulsen-gevend is.

Het hart bv. berust in zyn werking op de Sympaticus plus nog een andere zenuwstreng. Tussen die twee bestaat een soort vonkenstelsel en telkens, wanneer de vonk optreedt (de stoot-impuls) volgt een hartcontractie. Deze hartcontractie brengt niet alleen het bloed in beweging, maar geeft een zekere spanning in de dwarsgestreepte spier, die het hart uiteindelyk is. Daardoor wordt weer een lading aan het zenuwstelsel toegediend, waardoor de volgende impuls kan optreden. Het is dus een complex stelsel.

Kan men nu die puls slechts 1/miljoenste seconde versterken, dan ontstaat een onmerkbaar, maar toch een iets sneller circuleren van het bloed. Deze op zichzelf niet grote versnelling betekent toch bv. een vergrote zuurstof-verryking voor de weefsels. - Het betekent ook, tav. de norm, een versnelde verbreiding van bepaalde afscheidingen, die via de bloedbaan de organen bereiken. - Hierdoor ontstaat weer een extra stimulans o.a. in het lymfe-stelsel.

Deze dingen tesamen betekenen, dat de reactie van de mens kan veranderen. - Is er een vertraging dan betekent dit (ook by slechts 1/miljoenste seconde) een vertraging van alle synoptische functies.

Dit houdt in, dat die mens meer tyd zal nodig hebben tot een besluit te komen; by het optreden van een bepaalde emotie niet zo snel door interne secreties verder wordt beïnvloed. - Men reageert dus anders.

- Aldus valt te begrypen, dat Cosmische straling de mens in bepaalde perioden driftiger, zinnelyker of minder kunnen maken, hem kunnen helpen tot een zekere beschouwelykheid. Kortom, dat het stemmingsleven van de mens daardoor 'gekleurd' kan worden.

Op zichzelf is dit nog niet zo belangryk. - Maar wanneer een situatie bestaat, waarby zich uit het normale leven in de mens een zekere spanning heeft opgebouwd, zo'n extra miljoenste seconde erby iemand driftiger kunnen maken. De snellere interne verbreiding van bepaalde afscheidingen brengen instinctieve reacties op de voorgrond, die de mens met zyn denken veel moeiliker kan beheersen.

Is een vertragende impuls aan het werk, dan heeft de mens dus meer tyd tot nadenken, voordat de reactie instinctief bepaald wordt.

Dan zal hy beheerster en daarmee redelyker kunnen reageren.

Deze invloeden zyn vanuit de geest niet te bepalen, wel te constateren.

Sommige fluctuaties betreffen de menselyke geest en kunnen teboven gaan aan de beheerste hersen-functie. - Wordt nu de geest gestimuleerd, dan zal het geestelyk doel van het bestaan --dat stoffelyk meestal onvoldoende wordt beseft-- tydelyk sterker domineren t.a.v. de stoffelyke actie. - De mens gaat dan dingen doen, waarvan hy redelyk niet begrypt waarom. Vaak zyn de resultaten goed, maar men weet niet waarom men die dingen doet. - Men noemt het dan maar intuïtie!

- Door deze intuïtiviteit kiest de mens dus datgene, dat geestelyk noodzakelyk is, vindt daardoor innerlyk een zekere rust, zekere vrede, maar stort zich tegelykerlyd stoffelyk vaak in moeilykheden. Daaraan kan men dus niets doen. Wanneer men weet, dat dergelyke impulsen optreden, kan vaak by iemand een gedachte worden gewekt, waardoor een versnelde reactie tot stand komt. Wordt daarby de redelykheid tydelyk overheerst dan betreft het een uitbarsting, die een instinctieve waarde uit het onderbewustzyn bevat. Daarmee is dan een feit geschapen, ~~die~~ dat de verhouding tot het milieu wyzig. Daarmee zyn de keuze-mogelykheden anders gegeven, doordat de selectie anders ligt dan onder normale omstandigheden. Wordt zoiets vanuit de geest lang genoeg volgehouden dan is het mogelijk in zo'n periode de mens een zeer groot geestelyk bewustzyn te geven en gelyktydig hem in een zodanige materiële positie te brengen, dat hy tydens de overheersing van de instinct-waarde veel minder moeilykheden beleeft dan anders.
- Door op deze wyze een soort uitbreiding van bewustzyn te entameren waar het maar mogelyk is, kryg je vanzelf een mensheid die, doordat de geest sterker meespeelt in zyn leven, een groter harmonie heeft met de geest, waardoor weer een zekere wet van harmoniën of van hominische vibraties in het 'ik' een rol spelen. (Misschien wordt daarop later nog ~~op~~ terug gekomen).
- Voorts zyn er de astrologische invloeden, waarby valt te constateren, dat zeer geringe wyzigingen van zwaartekracht grote veranderingen in het gevoelsleven kunnen voortbrengen, vooral wanneer de verandering langere tyd heerst. - Er valt niet te zeggen welke invloed met zekerheid zal optreden by een bepaald samenvallen van planeet-invloeden. Heeft zo'n periode echter 3 tot 4 dagen aanlooptyd dan ontstaat een z.g. conditionering. En tydens die conditionering zal de verstoring inderdaad grotere gevolgen hebben. Een goed en recent voorbeeld hiervan vindt men in de laatste ruimtevluchten. De Russen hebben een geheime bemande ruimtevlucht gemaakt (overigens met een verkeerd resultaat), waarby het typerende was, dat de astronout by een langer verblyf in de ruimte een soort opstandigheid en prikkelbaarheid vertoonde, waardoor hy op door hem ontvangen bevelen niet meer reëel reageerde. - Nyblykt, dat de Amerikanen met eenzelfde euvel te kampen hebben gehad. - Het is een vorm van zich losvoelen en zich daardoor los maken van anderen, als gevolg van andere zwaartekracht-verhoudingen. Zy het in veel geringere mate en in direct resultaat treden deze verschynselen ook op aarde op. De mens heeft dus wel legelyk te maken met periodiek optredende tendenzen, die het menselyke wezen zózeer beïnvloeden, dat daardoor emotionele en instinctieve veranderingen optreden. Is de geest niet langer in staat dit verschynsel te beheersen en is het verstand niet voldoende geschoold om zich in de uitingen een be-

kere discipline op te leggen dan ontstaat een onderworpenheid aan de optredende tendenzen met onvoorstelbare gevolgen.

- Het is duidelyk, dat de instabiliteit toeneemt by toenemende verandering. Aangezien nu de veranderingen en de intensiteit van leven toenemen, zal de gevoeligheid voor de Cosmische invloeden by de mens vaak toenemen. De mens zou het gevoel kunnen krygen, dat hy wordt geleefd en zal zich daartegen tenkoste van alles verzetten. Want zo'n gevoel is een aantasting van het 'ik'-beeld als zelfstandige persoonlijkheid. - De enige mogelykheid om je te onttrekken aan de aantasting van je eigen ik-beeld is : de ontkenning.
- Deze kan negatief zyn : 'zoiets bestaat niet'
- De andere methode is de geloofsverklaring, die als positieve ontkenning kan gelden. Door God in te schakelen tot het verklaren van iets kan de mens zich onttrekken aan de noodzaak iets te erkennen, nl. door bepaalde wetten gevangen te zyn.

Beide reacties geven het huidige mensbeeld. Hun eenzijdigheid voert tot dwaasheden, doordat bv. het geloof wordt tot dé verklaring van dingen waar de mens met zyn redelykheid niet uitkomt. De mens trekt zich op aan de redelykheid van zyn verklaring, omdat hy zich emotioneel en de mindere by voelt (bv. verhouding blanke-kleurling), zyn mens-waardigheidsgevoel in het gedrang komt. Dit is overal ter wereld aan de gang. - Daaruit valt ook te verklaren, waarom vele negers zich keren tot de Islâm, zynde niet een primair blanke godsdienst ! Ook daar ziet men: God, God's Wil, het Woord, het Heilig Boek is de verklaring voor veel daden, die menselyk-redelyk gezien niet juist zyn.

- Hierin moet men het huidige wereldbeeld herkennen met zyn verwarring van positieve en negatieve eenzijdigheden en ontkenningen.

Tot slot van deze inleiding, die in de volgende cursus-lessen dus zal worden uitgewerkt, de vraag :

welke conclusies kunnen wy trekken voor het grote 'ik'; dat meer is dan de mens zelf er stoffelyk van kent ?

En dan is dit :

1. een groter begrip van beheersingsmogelykheid brengt mee een groter beheersing van krachten, die deel zyn van het 'ik'.
2. een vergroot aantal veranderingen betekent een groot aantal mogelykheden tot bewustzynsuitbreiding.
3. begrip voor communicatie-noodzaak in de materie brengt met zich mee een zoeken naar communicatie op geestelyk niveau.

De geest -de ziel, of hoe je het zou willen zeggen- kan op aarde alleen vruchtbaar leven middels de stof. Maar de stof kan op aarde alleen vruchtbaar bestaan krachtens de inhoud van de geest.

- Hier treedt een versmelting op. De mens moet naar het punt toe, waarby niet meer de ziel of de geest een afzonderlyk deel van het ego vormt (dat zich dan nog naar flauw en terloops manifesteert ; uitgezonderd misschien in een toestand van verrukking), maar naar een menselyk bestaan, waarin geest en stof één zyn.

→

- Een bestaan op aarde dus, waarin de geestelyke wereld, de geestelyke werkelykheid zonder meer versmolten wordt met de stoffelyke werkelykheid.

- Deze werkelykheids-uitbreiding wordt voor steeds meer menseen nodig.
- Maar om die ontwikkeling mogelyk te maken is het doorbreken van zeer veel bestaande disciplines nodig. Waar een discipline eenzydig is zal zy moeten worden verstoord, ook wanneer het een geestelyke discipline is. - Juist de toename van eigen wendbaarheid, de vryheid van denken, een vry-worden van de z.g. sociale moraal om daarvoor in de plaats te stellen: een vanuit God erkende moraal, is de basis van hetgeen nu in de wereld gebeurt.

De geest kan niet werken los van de stof, kan geen geestelyke verdienste opdoen los van de Stof. Zy kan alleen leven: als eenheid met de Stof.

- Alles wat ik stoffelyk bereik heeft geen zin, geen inhoud, wanneer ik er niet geestelyk achter sta.
- Daarom is voor de geest deze samenwerking in de huidige tyd van het meeste belang, het belangrykste wat er bestaat.
- Het toenemen van spanningen en moeilykheden op een steeds dichter bevolkte wereld draagt ertoe by, dat de mens --die geen geluk meer kan vinden in een ontvluchten van de sociale structuren en maatschappelyke verhoudingen en aan de andere kant daarin ook geen volledige bevrediging meer kan vinden door een te strenge regimentatie-- steeds meer de eenheid van stof en geest gaat nastreven om daaruit voor zich een bevredigend bestaan te vinden temidden van de huidige maatschappelyke moeilykheden.
- Hierdoor ontstaan zeer grote inwydingsmogelykheden vanuit de geest.
- Daarnaast bestaan inwydingsmogelykheden in de Stof.

Tot slot enkele voetnoten :

1. verandering is gelyk leven, daar besef alleen door verandering mogelyk is.
 2. naarmate het aantal veranderingen toeneemt zal het aantal afwykingen van een rechte baan van oorzaak en gevolg sneller plaats vinden.
 3. milieufactoren, die zeer lange tyd heel sterk bepalend zyn geweest voor een selectie uit het totaal van de oorzaak-en-gevolg verhoudingen en voor de mógelykheden van gevolg,, liggen thans aanmerkelyk lossen. Daardoor zyn veel meer variatie-mogelykheden ontstaan.
 4. de menselyke eenzydigheid behoeft een rationalisatie juist in deze tyd. Zy kan worden bereikt door het 'ontkennen' van feiten ofwel door zich op het bovennatuurlyke te beroepen. Daardoor ken het eigen 'ik' worden gehandhaafd naar zyn denken en zyn waarde.
- Deze dingen aldus vast te stellen betekent aan te geven wát de mensheid op het ogenblik beweegt en dát de mensheid langzaam maar zeker zal vervreemden van zyn God, zoals Hy traditioneel werd gezien in de nu afgelopen 30 eeuen !!
Verder zal men zich moeten realiseren, dat naarmate de mens zelf meer kan beheersen hy minder behoefte heeft aan bovennatuurlyke verklaringen voor het niet-beheersbare. Hierdoor krygt het bovennatuurlyke voor de mens een ander karakter. - Het gevolg is tevens, dat : het bovennatuurlyke voor de mens langzaam maar zeker betrokken zal worden binnen het natuurlyke.
Zyn gebied van besef en waarneming breidt zich langzaam uit, ter

wyl gelyktydig zyn schouwen IN zichzelf hem een juistere erkenning geeft van zyn relatie tot de wereld.

Dit is een tyd, waarin menselyk isolement geestelyk niet meer houdbaar is. Daardoor juist is het ook een tyd, waarin materieel dit isolement zeer sterk kan ontstaan by degenen, die niet voldoende geestelyke aanpassingsmogelykheden bezitten t.a.z. van de facetten van deze tyd !!

Dit alles tesamen toont ons een wereld, waarin heel wat meer geestelyke waarden een rol spelen dan men zou zeggen. - Natuurlyk zyn uitvindingen de oorzaak van vele veranderingen in het milieu en in het leven zelf. - Maar het is de geestelyke instelling die bepaalt, welk gebruik de mens maakt van zyn mogelykheden !!

- Dit wil zeggen, dat 's mensen geestelyke instelling bepalend is voor de betekenis, die uitvindingen krygen.
- De mens heeft een veel grotere beheersing gekregen over de natuur en over zyn persoonlyk milieu. Maar het gebruik, dat hy van die beheersingsmogelykheden maakt zal worden bepaald door zyn geestelyke achtergronden.
- De mens, die niet in staat is deze geestelyke achtergronden zonder meer te integreren in zyn materieel bestaan, zal in vele gevallen geobsedeerd worden en deze obsessie of psychotische reactie is dan een aanpassingsmoeilykheid. - Dit is een typisch beeld van deze tyd.
- De aanpassingsmoeilykheden kunnen door komende geslachten in steeds snellere mate worden overwonnen, omdat 'verandering' langzaam maar zeker de z i n en de f u n c t i e van het leven wordt.

5. het belangryke is, dat ieder voor z i c h uit deze dingen distilleert wat voor hemzelf nodig is. Men moet het overdenken, beredeneren en filosofisch beschouwen plus er een gevoelsmatige verklaring voor zich in vinden.

Voor de 'spreker' zou gelden :

de erkenning dat verandering het hoogste goed is, geeft my de vryheid om waarlyk te leven en daarmee bewuster te leven.

Dit zal eigenlyk het uitgangspunt moeten zyn voor de e.v.les.

- Want het is slechts mogelyk de 'geestelyke achtergronden' van onze eigen tyd te begrypen, wanneer men gaat beseffen wat de wereld en wat 'verandering' voor onszelf betekent.
- Dan pas kan men een zekere objectiviteit bereiken t.a.v. de verschynselen rondom.

einde van de 1ste les

Arnhem, 22 oktober, 1968.

XXXXXXXXXXXXXXXXX
 X 2de l e s X
 XXXXXXXXXXXXXXXXX

Voor dit eerste vervolg wordt uitgegaan van het CHRISTENDOM. Daarby wordt nagegaan de veranderingen, die het bracht in het godsdienstig besef van de mensheid in de loop der eeuwen. Daarnaast : de veranderingen, die in het Christendom zelf hebben plaats gevonden.

Daarby moet van enkele vaste punten worden uitgegaan nl.:

1. niemand kan bewyzen, dat er een God is.
2. niemand weet zeker of Jezus heeft geleefd.
3. niemand weet of alles gebeurd is, zoals het in de evangeliën beschreven staat.

Het eerste Boek der Evangeliën werd geschreven omstreeks 50 jaar na Jezus' dood, de andere Boeken nog later.

Sprekend over 'het Christendom' moet men niet teveel debatteren over de geloofswaarde, want dat betreft eigenlijk een emotionele aangelegenheid en staat dus open voor allerlei vragen. Wel kan men zich afvragen wat het Christendom in feite betekent. Daarvoor zyn enkele vergelijkingen nodig :

a) het Judaïsme, de joodse godsdienst.

Naast dit judaïsme bestonden verschillende, soortgelyke godsdiensten, secten en genootschappen, die alle het ééngodendom aanhingen in de zin, dat er één hoofd-god is. Dat is dan hún god. Deze god is a.h.w. het eigendom van die mens, Hy heeft byzondere verplichtingen tov. de Stam of het genootschap. Die god is een kracht, die de Stam of de groep gelovigen beschermt tegenover al wat daarbuiten is. Daarom eert de mens die god, anders laat de god de mens in de steek. De mens offert aan de god, opdat hy goed voor de mens zal zyn. - Er bestaat aldus een magische wisselwerking tussen de godheid en de gelovigen. Deze laatsten dwingen van de godheid bepaalde 'dingen' af en omgekeerd doet de godheid het van de gelovige. - Naast de hoofd-god ontstonden veel pantheon, die een hele godenwereld omvat hielden. In feite gaat het daarby echter om de ene hoofd-god, al dan niet ondersteund door mindere goden, entiteiten of engelen. - Hy is een soort licht-god, een god van levenskracht, waar tegenover het andere of de andere staat. - In die tyden spreekt men nog niet van 'de duivel', dat komt pas veel later.

Oorspronkelyk is het een demon, een wezen dat in de Natuur leeft en zich ook IN de mens kan demonstreren. - Het is niet de 'helse geest', die met een begrip 'demonisch' geduid wordt, zoals pas veel later deze uitdrukking wordt gebruikt.

b) Jezus' geboorte

Het is een moeilyke tyd, vol van grote onderdrukking. - Israël is door de Romeinen bezet en al laten de Romeinen de godsdienst enigszins met rust, het platteland is leeg geplunderd en zy hebben heel wat tempelgoud en -schaten weten te bemachtigen. Door groeiend verzet hiertegen wordt later de Tempel te Jeruzalem door de Romeinen verwoest. - Dit werd in J.'s tyd reeds voorbereid, toen een haven aan de Middellandse Zeekust, aldaar, in gereedheid werd gebracht om er met voldoende galieen te kunnen landen.

c) de messiaanse gedachte leefde in die tyden onder de Joden heel sterk. Dit is echter niet beperkt tot Israël. - De z.g. legende der 3 Koningen duidt in feite op:

Afrika : de zwarte koning - Azië : de gele koning - Europa : de blanke

koning. - Uiteraard is dit verhaal een overlevering, die moet worden begrepen als een duiding van een weten, dat de alomtegenwoordige cosmische krachten van een alomvattende betekenis waren in het leven van Jezus. - Als verhaal is het daarom juister te spreken over "de drie Wyzen". Indien het verhaal op waarheid berust, zyn het waarschylyk 3 astrologen geweest.

d) vele andere gebeurtenissen

vinden plaats in de tyd van J.'s geboorte.

- Omstreeks het jaar 10 v. Chr. ondergaan de ingewyden in Griekenland een reeks schokkende geestelyke belevingen.
- Hetzelfde gebeurt in India, gepaard gaande met allerlei eigenaardige verschynselen. - Er komen overal nieuwe leraren naar voren :
- In Israël zyn een aantal profeten, waarvan velen zich 'Messiah' noemen en als zodanig door de mensen worden gezien. Dit geldt ook voor Johannes de Doper, die later wordt beschouwd als de voorloper van Jezus.

Er was dus in een groot gebied een gisting aan de gang, die duurde tot ongeveer het jaar 50 n. Chr.

- De wereld verkeert in moeilykheden: het Romeinse Ryk was in verval, met veel interne spanningen, telkens uitingen van willekeur. De Griekse invloed, merkbaar tot in de valeien van Ganges en Brahma-poetra, bracht ook daar denkbeelden, die moeilyk pasten in die geloofs-wereld. - De contacten met Rome (via de grote karavaanwegen van Cost naar West) scheppen eveneens aldaar een vage onrust en angst. De onrust der tyden betekent: er is verandering op komst !

Zodat,

of men nu het Christendom beschouwt als een concrete waarde, danwel als een soort inwydingsmythos, of een nieuwe vorm van geloof, dat langzaamaan de overhand kreeg, één ding is zeker :

het christendom geeft antwoord op talloze vragen en problemen uit de tyd waarin het zich vormde.

Velen stellen de onderlinge gelykheid der gelovigen als een speciaal aspect voorop. - Dat is niet zo, toen niet en nú evenmin !

De slaaf bv. was zeer vaak naar afkomst en ontwikkeling de meerdere van zyn meester en dat wist die meester ook zeer goed. Een 'goede' slaaf was en is nog een zeer kostbaar bezit. - Maar de vorm der ongelykheid is anders geworden door het christendom.

Het belangryke is, dat het christendom als zodanig een r e ë e l antwoord gaf uit de Oneindigheid op de toenmalige bestaanstoestand van de mens.

De idee van een Stangod, een volksgod is op een moment niet wel aanvaardbaar meer. - Er komt vermenging van godsdiensten, waarschylyk door Rome's voorbeeld. - Behoeftte ontstaat aan een god, die iets anders, iets verders is dan een despoot, een wrekende god, die met alle gestrengheid heerst over 'zyn volk'.

- Dan komt Jezus, volgens de overlevering geboortig uit het geslacht Davids en waarschylyk daarom 'Messiah' genaamd. Misschien ook vanwege al hetgeen rondom zyn moeder, Maria, gebeurt. - De kindermoord van Herodes gaat tegen Bethlehem, tegen de Stangod van het geslacht Davids.

Overall was oproer groeiende, vooral in de berggebieden, waarby speciaal de Machabeën van zich lieten spreken. (dit is nog zo).
Eigenlyk verandert er met de kóms van Jezus niets.

- Het latere christendom heeft deze feitelykheid echter niet geaccepteerd en heeft het doen voorkomen, alsof met de geboorte van Jezus het Grote Werk begint. Maar, al zou dat ook zo geweest zyn dan nog gaat het niet om het begin, maar om de voleinding en het resultaat, die de betekenis van de komst onderstrepen.
- Jezus is getrouw aan de wet en blyft het tot aan zyn openbaar leven. Op zyn 12e jaar werd hy geëxamineerd door de Ouderlingen in de tempel en is een geëerde gast in de Synagogen alwaar hy uit de Wet mag voorlezen en haar verklaren. Zodra hy dit echter te vryzinnig doet wordt J. tot de orde geroepen en later uitgestoten.
Dat nu is de werkelyke achtergrond van het christendom.

Maar het Christendom legt de nadruk op 'de verlossing' door Jezus en gaat daarvan uit.

Het zou veel juister zyn uit te gaan van 'de wereld, waarin Jezus leefde', want dan leert men begrypen wat er door Jezus' komst gebeurd is

- Het belangryke van Jezus is niet alleen, dat hy "Zoon van God" is, maar wel degelyk ook: dat hy een totaal nieuwe era in het menselyke denken inluidt.

Een era, overigens, die veel verder grypt dan het Christendom alleen. Zo b.v. in de Islâm en de Boeddhistische geloofswêreld en in het Hindoeïstische denken. - Eveneens het "Voedoe", een afrikaans volksge-
loof, dat tal van christelyke elementen bevat.

- = Dit alles tesamen is een enorme verandering in de wereld !!!

Wat omvat die verandering ?

1. God wordt: een V a d e r (N.T.), terwyl Hy eerst was: een Schepper, de Wreker, de Heerser (O.T.)

Daardoor verandert de relatie mens - God.

De mens kan nu aan God zyn zorgen toevertrouwen.

Vroeger kon men proberen God om te kopen, Hem door offers gunstig te stemmen. Want God was de eiser, de onverbiddelyke die de mens wetten stelde. - Jezus leert echter: God vraagt niet, eist niet. Je bent als mens v r y om te zyn en dat betekent:

de emancipatie van het geestelyk leven

Het is niet de vrywording van alle bygeloof, want dat bestaat nóg en overall. Maar J.'s prediking maakte de mens los in zyn denken van een goden-gebondenheid, zoals tot dien toe bestond.

2. Dit is te zien in Jezus' gedrag, zyn optreden.

Hy houdt dan geen rekening meer met de Wetten, zoals zy krachtens overlevering -de Thora- vanuit de joodse tempel worden gedecreteerd. Jezus gelooft niet aan een door God geleid bestuur (waaraan men in Israël nú nog gelooft). -

Jezus gelooft aan de noodzaak voor de mens om te doen wat nódig is.

Hy geeft geen filosofie, maar heeft als basis: de ~~axioma~~ d a a d.

Tot dien toe heeft in het mensenleven 'de daad' los gestaan van de dienst aan de goden. In feite kon de mens doen wat hy wilde, indien hy er maar rekening mee hield de goden niet te ontstemmen.

Jezus leert anders: de mens is v r y in zyn d a a d ,

maar, wil hy God in zyn leven vinden dan bestaan bepaalde wegen, waardoor hy God vinden kan.

Daaraan zyn misschien beperkingen en voorschriften verbonden, maar dit is een zeer belangryk punt !

3. Jezus vertelt verhalen over m e n s e n .

In alle andere godsdiensten gaat het steeds om verhalen over God zelf. In de oude mythologiën waren het altyd de goden, die een beslissende rol speelden. In hetgeen Jezus de mensen vertelt is het

de mens met zyn menselyk gedrag die de beslissende

rol speelt. Dit is dus een grote omwenteling en dit juist maakt voor de mensen zyn prediking attractief. Want in die tyden zaten zeer velen in nood, zagen geen uitkomst meer en zo bood Jezus' boodschap voor velen een uitkomst door het geloof. - Jezus bracht hun een God, die de mensen wil helpen; die met hen door hun nood en lyden wil gaan; die vlakby is en toch niet eist !

Dan wordt de menselyke houding van : wat kan ik doen buiten de goden om? tot een : het komt op myzèlf aan wat ik bereiken kan !!

Handelend vanuit myzèlf, naar eigen begrip en eigen overtuiging kan ik myn eigen wezen waar maken. - Ik ben niet meer de slaaf van myn God. Ik ben nu zyn vriend, het kind van God.

= Hierin vindt U het kenmerkende van het gehele Christelyke geloof.

4. In het begin probeerden de mensen dit totaal nieuwe.

De eerste christengemeenschappen waren in feite 'communes', dwz. gemeenschappen met gesamenlyk bezit, gesamenlyke rechten, die veel verder gingen dan men nú pleegt voor te stellen. Ook de geloofsdiensten waren gemeenschapsuitingen. Wie gedoopt is, dus is toegetreden tot het genootschap, beslist onderling wie de 'ouderen' zullen zyn. Geen gezag van bovenaf dat de patriarch, de priesters en de ouderlingen aanstelt. Maar de geloofsgemeenschap maakt dit onderling uit. De maatstaf van waardigheid ligt in de gemeenschap zèlf. - Ook de schuldbelydenis is een kwestie van de gemeenschap. Men belydt niet alleen tegenover God, maar ook tegenover de gemeenschap, waartoe men behoort, zyn schuld.- Zo was het by de vroege Christengemeenschappen en daardoor werd het mogelijk op die geloofsgemeenschap een beroep te doen om beter te leven. Het schuldbegrip bepaal je zèlf; daarvoor bestaan geen vaste wetten.-

5. Dan komt Paulus.

Hy wordt geconfronteerd met wat men nú zou noemen: de neidense versie van het christendom. -

Heel sterk komt dit tot uitdrukking tegenover de Antiochiërs.

Paulus probeert zyn joods begrip van godsdienstige ordening op de vroege christen-gemeenten over te dragen.

Alweer een zeer belangryke verandering !

Dit alles blykt uit zyn brieven, maar vooral uit 'de structuur', die opeens ontstaat.

- De Apostelen hadden alleen gepreekt, nooit iemand over anderen aangesteld. Paulus doet het laatste wel.- Dan ontstaat een werkelyke stryd. Een grote stryd ging bv. over de vraag wie de bisschop van Rome was, dwz als zodanig moest gelden. - Paulus doet er een gooi naar, maar in die dagen had Petrus in Rome al vaste voet gekregen en vermoedelyk voelde de zeer gemengde christen-gemeenschap, aldaar, veel meer voor de, misschien wat ruwe, maar toch vooral eenvoudiger en hartstochtelijk gelovende Petrus, met zyn menselyke schuldgevoelens. Paulus was de orde-wensende, decreterende mens.
- Er heerste in die eerste jaren ook veel gespletenheid van ideën, bv. over de al dan geen noodzaak voor manlyke adepten eerst te zyn besneden (oude joodse erfenis). Dit bewyst hoezeer een deel der vroegchristenen toen reeds de oorspronkelyk geheel vrye geloofsgedachte opnieuw ging betrekken op het Judaïsme en dus in feite terugviel op de wetmatigheden van Thora en overlevering.

6. Het Christendom krygt macht in Byzantium.

Dit was practisch al zo vanaf de rom. Keizer Theodosius I (346-395), de Grote. - Het wordt een bezitsgroepering.

7. Ongeveer 8 - 900 n. Chr.:

enerzyds christen-zendelingen, werkelyk gedreven door een geloof aan hun Meester, anderzyds politieke invloeden, die bisschop-benoemingen voortbrachten niet wegens hun geloof, maar omdat zy hun bisdom goed konden verdedigen. - Dit gaat zo door tot ca. 1600, waarby het accent dus niet valt op menselyke verdienste, op vroomheid, maar op een politieke vaardigheid (vgl. Richelieu, Mazarin).

Zo verandert het Christendom naar zyn aard.

Hierby spelen 2 factoren een grote rol:

- a) de afscheiding van groepen, die proberen terug te gaan naar een w a a r Christendom (Waldensen en Albigensen), de z.g. kettiers !!
 - b) de kruistochten, die een vreemde beschaving in het Christendom brachten.
- In Europa ontstaat gaandeweg meer welvaart en daarmee gepaard totaal nieuwe verhoudingen ; het Christendom verandert mee.
In plaats van kerkelyke geloofsleer wordt het een weerspiegeling van de sociale verhoudingen in Europa.

Momenteel staat het Christendom middenin een gezagscrisis ; overal splitsingen en grote meningsverschillen ; stryd, die veel verder gaat dan alleen in en over woorden. - Er is verzet tegen het gezag in de kerken.

Dit wil niet zeggen, dat 'het gezag' wordt ontkend, maar de opposanten willen een andere definitie van de verhouding tussen de machthebber en degenen, waarover de macht wordt uitgeoefend.-

- Hierby spelen zonder twyfel een zeer grote rol de internationale handels(trust-)belangen, monetaire belangen, die momenteel eigenlyk de wereld beheersen. - Een analoge crisis en omwenteling was te zien vóór de reformatie (1517). - Toen begonnen de kooplieden en de steden de overhand te krygen tegenover de oude feodale machthebbers.-

Uit het vorenstaande volgt, dat men, sprekend over "het Christendom", moet kiezen tussen

- wat het Christendom werkelyk is naar zyn oorsprong en
- wat het Christendom nú voor de mens kan betekenen.

I. Wat was het Christendom oorspronkelyk ?

- In den beginne was het : b e v r y d i n g van alle remmende Wetten en scheidingsen. Het deed grenzen wegvallen.
 - . Een Jood en een Samaritaan waren vyanden, omdat ze anders dachten. Jezus leerde hoe zy vrienden konden zyn.
 - . Een Jood en een Romein waren tegenstanders, omdat de een J.H.V.H.aanbad, terwyl de ander vele andere goden erkende. In Jezus' leer kunnen zy vrienden voor elkaar zyn. Wat hen verbindt is immers belangrijker dan wat hen scheidt.
- In Jezus' gehele leer weerspiegelt zich een zeker mysticisme en ook magie. (In zekere niet-erkende apocriefe geschriften woëdt J. voorgesteld als een groot Magiër, die met zyn leerlingen bepaalde riten vierde in de woestyn).
Wat Jezus de mensen leert is: Leef goed naar je éigen besef.
- Naastenliefde is nú een doodgepraat begrip, omdat de mensen haar niet begrypen. - Wat Jezus leert is:
 - omdat ik leef met myn eigen denken, myn eigen kennen, myn eigen mogelykheden, myn eigen wereld, moet ik werken met myn eigen middelen waarover ik beskik.
 - geen mens behoeft dat te doen volgens de normen, die de wêreld aanlegt.
- Jezus kent eigenlyk geen bezit. Hy glooft er niet in, evenmin in vaststaande rechten en wetten.

JEZUS GELCOFT IN: een liefde voor God en een liefde voor de mens

- . Wie zyn naaste liefheeft zal hem nooit schade willen doen. In de ontmoeting zal je hem als je gelyke willen beschouwen. Dus zal je hem alles aandoen wat je ook aan jezelf gedaan zou willen hebben. Want wat je de naaste aandoet doe je in feite ook jezelf aan. Omgekeerd behoeft niemand zich te schamen van de ander hulp te aanvragen. De ander is immers net als jezelf. - Er is gelykheid, maar die is gebaseerd op een erkenning, op een gevoel van verhouding en verbondenheid en van broederschap.
- . Daarby is God degene, die optreedt, zodra de mens aan Hem behoefte heeft. - Mergens staat meer, dat God zal komen en zich zal wreken. Er staat integendeel: Vraagt en u zal gegeven worden. Klop en U zal worden opengedaan. - Zo is het de mens zélf, die IN en vanuit zichzelf God moet vinden.

Vindt de mens die God, dan is niets onmogelyk, dan zyn alle grenzen weggevallen. Dan is het enige dat blyft : G O D .

Dat gaat het voor de mens dus om: GOD en de Medemens !!

- . De mede-menselykheid is hetgeen waarover Jezus steeds spreekt en dat alles doortrekt. Er is geen werkelyk verschil, maar wezensgelykheid !! Er is in de gemeenschap geen meerdere. De werkelyke priester is de d i e n a a r van de gemeenschap.

- De mens zal de medemens h e l p e n in natuurlyke nederigheid.
- Of iemand wel of niet geloof is voor Jezus niet belangryk. Maar, indien Hy de mens kan helpen dóór het geloof (dus omdat die mens in Hem gelooft) dan telt de kracht daarvan mee.

Belangryk is voor Jezus, dat de mens is zoals hy met zyn.

Al wat je wilt mag je doen, als het niet ten koste van een ander is. Wie onvrede heeft met zichzelf moet eerst vrede met zichzelf zoeken te vinden.

Vrede hebben met God is pas mogelyk, wanneer de mens vrede heeft met zichzelf.

Voor het overige moet de mens doen wat hy het juiste acht. Geen ingrypende wetten, geen dreigingen met Onderwereld of Hel. Slechts een wyzen op 'de-buitenste duisternis'.

En zelfs daarin is J. in het geheel niet zo permanent als men het later heeft willen doen schynen. - Gezegd wordt wel, dat 'de buitenste Duisternis' eeuwig is, maar nergens staat, dat niemand daaruit zal terugkeren. - Dat heeft de mens er maar zelf van gemaakt!

Nogmaals: Jezus leert de mensen V R Y te zyn, los te staan van bindingen. - Wie nergens bang voor is en alles in het leven kan loslaten om de waarheid in je eigen wezen na te streven, leeft goed; hy kan God vinden.
Dan zál je ook waarlyk IN en met God z y n .

In de toenmaals verwarde tyd was dit een ontstellende boodschap. Begrypelyk, dat allerlei machthebbers zochten Jezus te doden.

Jezus zei: zolang de autoriteiten my niet hinderen, moet ik hun geven wat hun toekomt. Maar zodra myn eigen wezen of God, zoals ik Hem in my erken, anders is dan de autoriteiten het van my wensen, ben ik anders. W a n t: ik ben v r y.

- Deze leer van bevryding brengt in Zyn tyd dus ook een bevryding van het gevoel van beperktheid. - Wie gelooft in God, wie zelfvertrouwen heeft en weet, dat er krachten zyn, waarop je een beroep kunt doen en gelooft in de z i n van het leven,

hy is de mens, die door zyn m a n i e r van leven w o n d e r e n kan verrichten, dwz. hy zal anderen kunnen genezen en 'duivelen uitdrijven'. - Het is niet belangryk hóe, maar dát het gebeurt.

Dit nu is Jezus met het echte geloof, waarby het er om gaat m e n s te zyn met de m e d e m e n s en dan door dit mens-te-zyn G O D te kunnen beleven.

II. Wat kan het Christendom in de huidige tyd voor ons betekenen ?

Het Christendom is geworden tot een weerspiegeling van de gemeenschap en daardoor a.h.w. een rechtvaardiging van de macht van degenen, die de macht in de gemeenschap uitoefenen.

De Kerken zyn aan de kant van de 'regeerders', tenzy die Kerk er buiten gelaten wordt, men haar niet laat mee-profigteren. Men denke aan de houding van de bisschoppen in Spanje, Brazilië, Argentinië. - De hiërarchie, het bezit en de macht moeten worden gehandhaafd. De medemens telt alleen en eerst dan, wanneer de Kerk aan haar trekken is. De Kerk kan veel voor de mensen doen, maar pas wanneer het haar doel dient en

bevordert en de hulp, die zy dan geeft (of de extra hulp) de Kerk zelf niet schaadt. Anders blyft hulpverlening van die zyde uit !!

- De mens moet gehoorzamen. Jezus kende dit niet, behalve gehoorzaamheid aan God. De mens moet de medemens waarderen en respecteren, ook naar hún meningen. - Het niet ingaan tegen wet of regel, waarin de ander geloofd moet worden in acht genomen, omdat wet en regel voor die ander belangryk is, niet omdat men er zèlf betekenis aan hecht.-

In deze tyd beleven wy de hergeboorte van Het Christendom.

Wie wèrkelyk christen wil zyn, moet zich niet blyven binden aan wat ànderen zeggen, maar moet zèlf leven. - Men ziet echter, dat mensen zich op allerlei uitspraken (b.v. van de Paus) beroepen. Dat lykt belangryk, maar het is het niet. - Het is een kwestie van gezag en macht tegenover het mondig worden van de gelovige. Deze wil God niet meer zien als de bevestiging van het sociale systeem van leven, als het zegel der machtsverhoudingen. - Ook vorst en vorstin zyn allereerst: mensen. En dus vatbaar voor critiek. - Daarnaast hoopt men dan nog wel, dat zy begenadigd zyn met gaven, die het hun mogelyk maken vorst te zyn.

Het Christendom krygt een nieuwe mystieke betekenis.

nl.: het wordt zó als je het in je eigen wezen v o e l t .

Jezus werd geboren temidden van eenvoudige mensen, eenvoudigen van geest. Zo is het nu weer : de Christus, die in deze tyd overal herleeft by de eenvoudigen van geest, mensen die niet ingewikkeld, maar rechtuit willen denken en niet vatbaar zyn voor spitsvondige argumentatie. - Deze mensen overwegen :

ik heb persoonlyke verplichtingen tegenover God, die ik IN my beleef en al ben ik mens in de samenleving, myn plicht ligt tussen God en my.-

Dan kan ik my ook niet beroepen op wat een ànder my zegt.

Dan gaat het alleen tussen God en my.

Dit wil zeggen, dat het er voor de mens om gaat God zèlf IN zich te vinden. Dat kan op verschillende manieren (LSD, novenes, retraite). Het kan ook door alleen maar beseft te ontwikkelen van een boven-natuurlyke betekenis van je leven, waardoor verdieping van het eigen wezen ontstaat.

In de begintyd van het Christendom was het christen-zyn een b e l e v i n g, geen beredeneerde toestand. - Dat deed krachten mobiliseren, waardoor men bv. kon genezen.- Dit ziet men nú weer zo. - Ook ziet men overal in de wereld profeten opstaan, mensen die wonderen verrichten, op de een of andere exceptionele wyze aantonen, dat er andere krachten bestaan.- Dat is nú net zo als in de tyd van Jezus' geboorte.--

Ik geloof, dat men hetgeen Jezus betekent, of Hy nu mythe is of wèrkelykheid, het best kan uitdrukken als : een gevoel voor verhoudingen. En dit geldt eigenlyk voor het gehele leven.

De realisatie van God is niet met bewyzen te vatten. Het is de ontmoeting met jezelf en met het Onnoembare, het vreemde. - Elk mens kan deze ontmoeting hebben, maar eerst moet hy bereid zyn zichzelf te ontmoeten. Men moet zichzelf niet ontvluchten. - Dit is een verschynsel, dat altyd weer optreedt, wanneer de wereld in nood is. Zodra de spanning vermindert treden bepaalde extremeitèten, uitbundigheden op. Kyk bv. naar 'de mode'. Na de 1ste wereldoorlog (1914-1918) zag men in de 20-ger

jaren opeens overal de korte rok. - Een 10-tal jaren na de 2de wereldoorlog (1940-1945) ziet men hetzelfde.

Wat de verandering van gedrag aangaat:

na 1918 was het de emancipatie van de vrouw ,

na 1945 is het de emancipatie van de werknemer .

Er zyn dus zekere parallellen. Vallen de spanningen op een ogenblik weg dan gaat de mens zich naar buitentoe uit. Dit ziet men o.m. in het de straat opgaan om te demonstreren. - In J.'s tyd liep men met palmtakken om Jezus te eren ; thans is er veel participatie, b.v. in de sport. Hier is niet meer een persónlyke prestatie die voorop staat, maar een gemeenschapsbezit, een gemeenschapsuiting. Het publiek zoekt in het voetballen niet zozeer of alleen het spel als zodanig, maar de eenheid van beleven, van enthousiasme die er ontstaat. Dit gezamenlyke (geboeid zyn, denken, beleven) gaat boven het redelyke uit.

Momenteel zoekt de massa het nog naar buitentoe, maar er komt een moment, dat de smaak daarvan af is. Een circus heeft heel lang bestaan, maar heeft nú geen grote aandacht meer. Zo zal het met veel massasport eveneens gaan.

In Jezus' tyd was het een factor ten gunste van het Christendom.

Rome was een enorm Ryk met veelsoortige mogelijkheden, maar de mens zocht iets anders. Dat is nu precies zo aan den gang. En in een christelyke samenleving, die W.Europa zeker is, zal dit zonder enige twyfel beïnvloed worden en zich uitdrukken in de christelyke gedachten-gang. Echter .. vry geworden van wet en gezag. Dit wil zeggen : ze wordt een persónlyke benadering.

En daarby kàn men niet alleen maar naar buitentoe leven ; men zal het eerst IN zichzelf moeten vinden.- IN zichzelf moet de mens de kracht van het ideaal vinden, het licht om te kunnen leven zó als men zelf meent het te kúnnen doen.

Dan wordt de dagelykse werkelykheid zéer reëel, zeer wetenschappelyk ook en men gaat haar uitdrukken in curven en vormen, die meer of minder de belevings-werkelykheid vervangen. Maar toch neemt in die belevings-werkelykheid het g e l o o f hand over hand toe.

Of men zich nu zelf beschouwt als esotericus, spiritist of iets anders, men is in wezen toch allemaal zeker iets christelyk. - Er wordt alleen een nieuwe weg gezocht in de Christenheid.

De vorm is heden ten dage gans anders. Wel hebben velen met de oude vorm ook de naam overboord gegooid, maar niet de d e n k wyze.

En deze laatste noopt om innerlyk iets na te streven dat buiten, in de wereld, niet te vinden is. - De stap verder is: datgene wat men innerlyk vindt te geven aan de wereld buiten zich. Enkelen doen dit reeds, beperkt of onbeperkt en er zullen steeds meerderen komen.

- Daarom is het misschien niet zo vreemd te stellen, dat de geboorte van Jezus heel naby is; dat de Christus in deze tyd steeds sterker in de wereld herleeft.-

En de mens gaat steeds méer de godheid buiten-zinnelyk en buiten-redelyk ontmoeten en daaruit gelyktydig kracht vinden om redelyk en zinnelyk juister te reageren en te leven.

Men kan spreken over de vele mystieke systemen, die op het Christendom zyn opgebouwd, b.v. de Rozekruisers, de Theosofen (Costers, maar ócc

christelyke beginselen beheerst), maar waar het om gaat is, dat buiten alle systemen, denkwyzen, wysheden om er is één GOD, één Kracht, die zich durend manifesteert. Zodat het voor de mens maar om één ding gaat: in die God te g e l o v e n .

Geloven houdt in: over goddelyke kracht kunnen beschikken, haar kunnen uitzenden, zonder enig gebaar of woord.

Die Kracht is er, overal, dus ook IN my !!

Hoe is die Kracht daar? Aldus de basis van het moderne Christendom:

In my is God. Ik ken Hem misschien niet. Ik behoef dat ook niet om te w e t e n, dat er iets in my is, dat my stuwt. Ik kan er dus gebruik van maken.

- Dat vraagt: activering van het 'weten', dwz. de w i l, de positieve instelling om ons geloof, filosofie of wat ook wy geestelyk nastreven, te r i c h t e n .
- Daaruit kan de mens allereerst leren: de dingen anders te z i e n. Licht wekt op tot een antwoord. Licht zien is de reflectie ervan zien. Het Licht zelf, de Bron zelf, zien wy niet.
- Als men zich nu met wil en volharding leert om eigen innerlyk geloof, dat men voelt als een innerlyke kracht, te activeren zodanig, dat zy tot ons de reflectie terugbrengt van alles wat rondom bestaat van het goddelyk zynde, zodat eigenlyk je beleving van het geheel 'het goddelyke' IS, dan gaat men vanzelf de wereld ook anders zien. - Dan komt men tot her-waardering van de verhouding tussen zichzelf en de wereld. Wat verandert is dus niet de mens zelf, met al zyn plussen en minnen, maar de manier, waarop de mens de wereld beleeft.
- Daardoor verandert de eigen emotionele reactie, dwz. de manier, waarop men voor zich tot een b e s e f van de dingen komt.
- Er is niet alleen een proces van bewustwording aan de gang, maar het is alsof mensen ahw. proberen die ongekende Kracht in zichzelf te formuleren door de weerkaatsing, die de wereld hun geeft. En dan is natuurlyk niet God van de wereld of in de wereld, maar Hy spreekt tot je door de wereld en het wereldgebeuren heen.
- Een van de meest typerende dingen van het Christendom in al zyn verscheidenheden is: " dat God tot de mensen s p r e e k t ".

Dit gebeurt niet alleen door Zyn Profeten of door Zyn/Zoem, maar Hy spreekt tot ons door de eenvoudige m e n s e n . En w y putten uit Hem, langs die weg, óns begrip voor de wereld en de mógelykheid, dat de wereld ons begrypt. - Dan gaat de mens ook iets van God begrypen. Want als je de wereld leert begrypen en verstaan, zie je dat er dingen zyn waar je innerlyk aan gebonden, waarmee je verwant bent. En dat noem je dan cosmische wetten, regels van het Al, of wat ook. -- Het zyn geen wetten of regels, die 'de dingen' vastleggen, zodat je je er door geketend voelt, maar ze zyn essentieel, omdat je ze voelt deel te zyn van je eigen wezen.

En je leert begrypen hoe de gehele Cosmos in je eigen wezen weerkaatsen wordt. - Je gaat inzien hoe alle krachten in de Cosmos en alle entiteiten, als persoonlykheden, IN jezelf (je wezen, je leven) een antwoord wakker roepen. En in dat antwoord krygt God IN je gestalte.

En, omdat God gestalte krygt door hetgeen b u i t e n je is, kan je

tegen God IN je niet anders reageren dan tegenover je wereld.

Dan is God buiten jezelf en God binnen jezelf
één en hetzelfde geworden

Er is reeds gezegd, dat het Christendom niet was een godsdienst in de oude betekenis van het woord, maar 'een manier van leven'.

In deze dagen komt het accent weer te liggen op 's mensen wyze van leven. De toenemende mystieke godsbeleving van vandaag, de verandering van eigen innerlyk-zyn doet langzaamaan God-in-jezelf formuleren. En dat is alleen waar te maken door buiten jezelf ernaar te leven.

"Zoals ik leef zo is God voor my IN my"

"Zoals ik God erken zo erkent God my"

De relatie mens - God stelt zich opnieuw en anders vast dan voorheen. Ik moet myzelf accepteren zó als ik ben. Dan pas kan ik een juist antwoord geven op wat de wereld IN my reflecteert.

Wiedat niet doet of het niet kan verdonkeremaant teveel van eigen leven. Daarom brengt dit Christendom mee, dat de mens afstand moet doen van zyn angsten, zyn beperktheden. - Hy moet o v e r d e d r e m p e l heen van de weerkaatsing van zichzelf in zichzelf. - Dat kan door te leren zichzelf zonder meer te aanvaarden en ook de naasten te aanvaarden zoals ze zyn. - Dan gaat het erom vanuit jezelf de in jezelf gewéten Kracht van God aan de naaste te geven. - En ook : vanuit de naaste de reflex van God-in-hem op te vangen en te erkennen.

Dat is de eigenlyke basis van het Christendom, zoals het zich in deze tyd reformeert.

Zich dit goed te beseffen is uitermate belangryk.

- Want het is, naast het 'weten' wat die oude godsdienst zoekt en vindt, te w e t e n wat de mens, vanuit die godsdienst, waar moet maken in zyn eigen leven.

Het Christendom brengt ons "God de Vader", d.i. de God die met ons is.

Dit vraagt : onze erkenning van God en de bevestiging van het bestaan van God in ons leven .

Het houdt in: er is geen rechter buiten de God, die IN my is, hy leeft evenzo in al wat rondom my is. Daarom moet ik alles erkennen als een deel van God en ik moet er op antwoorden op een wyze, zoals ik op God IN my zou willen antwoorden, dwz. op een manier, die niet afhangt of ik het zelf prettig of gemakkelyk vind.

- Wy mensen zyn een éénheid in God. De totale mensheid is deel van eenzelfde Schepping. - Deze eenheid is niet waar te maken door onszelf te verliezen in de massa. - Waarmaken is pas mogelijk door zelf bewust entiteit te zyn, bewust individu en in alle anderen de bewuste waarden te erkennen. Dan alleen is een éénheid mogelijk.
- Daartoe moet de mens de God, die IN hem is, "aan het woord laten". Dat is 's mensen taak.

- De Kracht, die men in zich erkent, moet men naar buitentoe geven. Alleen op die wyze vindt bewust-worden plaats; zal men leren weten wat men God vragen moet; zal men ervaren door welke poorten men moet gaan om beter besef te krygen van het 'zyn'.
 - De huidige tyd is een wonderlyke tyd en de huidige wereld is een wonderlyke wereld. Er is een groot streven naar een groter bewustzyn. Dit eist een doorbreken van zekerheden, van een gewend milieu, het binnentreden van iets nieuws, iets koude en onbekende. Maar : het brengt zelfstandigheid !
- En Jezus predikte in een ver verleden aan zyn volgelingen juist :
zelfstandigheid in hun gelove
- Datzelfde zal zich in deze tyd opnieuw waar gaan maken, zy het vaak aarzelend. - Daaruit wordt pas mogelyk de Christus waarlyk in zich te dragen, waarlyk deel te zyn van het Koninkryk Gods ; van het goddelyk bestaan, dat allen omvat, bewust en wetend en uiting gevend aan de KRACHT Gods, die in allen op gelyke wyze berust.
 - Maar de mens kan dat slechts vanuit zichzelf waar maken, wanneer hy God erkent in de wereld rondom.
 - Daartoe dient men de moed op te brengen om vanuit zyn eigen Licht, vanuit zyn Eigen God --het 'andere' erkennend voor wat het is-- te geven zonder te vragen.

-o-o-o-

Jezus was van zyn 1ste tot zyn 8ste jaar vermoedelyk in Egypte, maakte kennis met de Esseense denkwyze en de mystiek en magie van Egypte. - Daarna is hy, als gezelschap, op reis geweest en, volgens geruchten, zelfs tot in de vroeg-Boeddhistiese kloosters aan de grenzen van India en Perzië, waar hy met die denkwyzes kennis maakte. Dit maakt, als zodanig, echter geen deel uit van het Christendom. Men heeft ook niet nodig deze dingen te weten om het Christendom te begrypen. - Interessant is het zeker.

Waar het voor deze tyd om gaat is :

de essentie van de leer, die Jezus brengt en haar invloed te begrypen op de maatschappij van vandaag, dwz. op welke wyze dit het denken van de mensen en hun doen en laten beïnvloedt.

Het russiese volk, dat nu doorgaat voor atheïstisch, wordt voor een groot deel in zyn reacties gemotiveerd door de mystiek van de Staritse. Dat waren heilige monikken, die als leraar optraden en eigen leerlingen hadden. Zy hebben op de mystiek en op het denken van Rusland een stempel gedrukt. Het was een christelyk stempel, dat doorklinkt zelfs in de Marxistiese ethiek, zoals zy door het volk wordt beleefd.-

Dit geldt niet voor de party-theoretici, die formuleren vanuit een systeem en daarvan een wetenschap maken. - Het volk, echter, leeft naar dat wat het beleéft en dat is een typisch christelyke trek. Dat is dus heel belangryk, want de naam van een systeem of van een gods-dienst doet er uiteindelyk niet toe.

Belangryk is dat wat motiveert en wat er uit voortkomt.

Wanneer men nu weet, dat die beschouwelykheid en het pogen iets in jezelf te erkennen de moeite waard zyn en dat dit ook in Rusland

hand over hand toeneemt dan is het interessant te weten, dat dus christelyke waarden aan het werk zyn. - Ook in Rusland geldt dus eenzelfde proces.

De Christus IS en is altyd geweest over de gehele wereld, want Hy is de uitdrukking van de goddelyke LIEFDE.

Een daarmee: de erkenning van de schepselen door God.

Datzelfde is ook in andere godsdiensten terug te vinden, niet alleen in dié tyd. Denk b.v. aan Griekenland en de veranderde Isis-verering (blad 13). - Die invloed kan alleen crystalliseren in enkele mensen en het is voor ons JEZUS geweest, die 'de Christus' het meest volledig 'waar' heeft gemaakt. - Hy was degeen, die in Zyn openbaar leven (voor zover ons dat bekend is gebleven) werkelyk als Christus-dra-ger is opgetreden, vanaf het moment toen hy besloot :

" zich te wyden aan het verkondigen van Waarheid".

Men vindt daarvan een flauwe afschaduwing in de evangeliën waar staat, dat een duif uit de hemel neerdaalde en een stem uit de he- mel werd gehoord, die sprak: "Dit is myn welgeliefde Zoon..." enz.. Dan is J. dus erkend van 'Zoon van God'. Voordien was het veronder- Maar dat is niet erg belangryk. (stelling.

- Wel belangryk is, dat de christus g e e s t, de goddelyke LIEFDE a l t y d met ons IS.
- Maar zy moet in elke tyd volgens dié tyd worden e r k e n d .
- De christus-geest is niet de uitdrukking van één moment, het is de e e u w i g h e i d.

Daardoor krygt zy in elke tyd een ander gezicht, dwz. de mens ziet de Christus telkens anders, maar in zich blyft het dezelfde Kracht. Wie haar vindt zal weten haar ONveranderlyke wezen in de veranderlyk- heid der vormen.

- De mens zelf moet voortdurend veranderen. Maar IN ons heerst een Kracht, die --zy het voor ons in verschyningsvorm en erkennings- vorm steeds een andere-- in wezen en eigenschap dezelfde blyft.

D a t i s h e t b e l a n g r y k e !

Wie zich grotendeels bemoeit met de wysheid der mensen wordt mis- schien heel geleerd in de dwaasheid der mensen.

- Eerst in een toestand, waarby de ballast van de menselyke belang- rykheid geen rol meer speelt, kunnen wy erkennen wat wy zelf zyn en daardoor God erkennen, die werkelyk en te allen tyd voor ons
- God heeft alles geschapen zoals het is, met alle (leeft. mogelykheden. Wanneer wy dit in de goede zin beleven en gebruiken, erkennen wy daarmee God. Dat kan nooit fout zyn, een terugval zyn.
- Het leven wordt niet bepaald door de waardering, die de mens voor be- paalde levensfacetten heeft, maar door de wýze, waarop die facetten worden belééfd. Want dáárin spreekt God tot ons. Vroeg of laat zal de mens dat leren erkennen en dan wordt de betekenis van het menselyke bestaan een geheel andere. Daarmee kan men uitstygen boven de godsdienst.-
- Het hanteren van systemen is een manier om zich uit te drukken, maar systemen zullen verwazen, totdat iets blyft dat niet is te omschry- ven. Naar dat is dan WERKELYKHEID.

Wàt de mens van heden ook mag terugvinden van het oude (en dat is heel veel), altyd zal het 'gekleurd zyn door het Christendom' en het heeft zyn waarde in het heden juist, doordat het oude voor het heden is VRY gemaakt door het Christendom nl. de vryheid van de oudtyds opgelegde discipline en de vervanging daarvan door de uit eigen erkenning geboren discipline.

Want by alles gaat het allereerst om de mens zelf.

einde van de 2de les.

Arnhem, 23 december, 1968

XXXXXXXXXXXXXXXXX
X 3de l e s X
XXXXXXXXXXXXXXXXX

In deze les zal het gaan over M A N A S.

M a n a s is levenskracht.

Levenskracht is niet beperkt tot de mens. Vroeger nam men aan, dat een voorwerp dat b.v. door een held was gebruikt, eigen kracht bezat. Ook het zegenen van wapens gaf er kracht aan. Denk aan de 'heilige kris', die van zichzelf 'manas' had.

Manas is te begrypen als een trilling, een afstemming, een vibratie, die vooral te maken heeft met gericht leven.

In oude godsdiensten werd 'manas' beter begrepen en ook beter gebruik. De Ba-als (de oude goden der Syriërs) waren beelden, die manas bezaten dwz. beschikten over levenskracht. Toen men later de goden uit blokken ertsgesteente maakte en hol om er vuur in te stoken en aan deze goden kinderen offerde, geschiedde dit om de grote levenskracht van het kind (manas) over te brengen op de godheid. - Een god had zyn eigen gerichtheid, kwaliteiten en kennis, dus eigen mogelijkheden om de mens te helpen. Tegenover hem stonden echter andere krachten, waartegen de eigen kracht van de god kan tekort schieten. De sterke manas van een kind (groei-vitaliteit) en de nog niet eigen gerichtheid daarvan geven aan de godheid de mogelijkheid die 'manas' van het kind over te nemen en te richten naar het eigen patroon. Zo worden die oude kinderoffers, hoe wreed ze ook waren, begrypelyk; ze dienden het gemeenschapsbelang. De godheid is immers de enige kr kracht, waarop de gemeenschap zich kan beroepen by gevaar. Geeft men hem nu extra levenskracht dan stelt men hem in staat allen goed te helpen. - Aldus zyn in algemene zin de oude mensenoffers te begrypen.--

Toen de mens nog in klein stamverband leefde en jaagde op kudden viervoeters (rhinoceros, mammoeth, sabeltyger) leefde onderling het gevoel, dat de leider der jagers 'manas' had, waardoor zyn inzicht en kracht belangryk waren voor de uitkomst van de jacht. Werd de leider op de jacht gedood dan moest zyn 'manas' voor de stam behouden blyven.

Zo kwam men ertoe hem na zyn dood op te eten, evenzo de helden van de stam. Het gold ook voor grote, sterke vyanden van de Stam. Deze homeofagie (het mensen-eten) is zeer lange tyd om die reden bewaard gebleven. Op de Sandwich-eilanden eet de huidige bevolking uit een analoge overtuiging 'het kange varken', dat over 'manas' beschikt. Dit geldt ook voor de koppensnellers : het hoofd wordt bewaard, het lichaam om de 'manas' gegeten, waardoor men de manas tot zich neemt.

M a n a s heeft in alle prille godsdiensten een overwegende rol gespeeld. - Juist omdat de mens niet wist hoe het menselyke leven verloopt en wat er allemaal mee in verband staat, was het tot zich nemen van de 'manas' door het opeten de enige manier om extra levenskracht te verkrygen.

In A t l a n t i s waren priester-groepen, die op de heuvels leefden. Men noemde ze 'berg-priesters'; ook wel 'witte priesters' en nog later 'hoge priesters'. (!). - Lag zo'n priester op sterven dan werd getracht met zyn 'manas' contact te krygen op het moment van zyn overgang, door hem aan te raken. De z i e l kon dan vry uittreden, naar

de eigenschappen, die voor het aarde-leven belangryk waren, werden -- aldus dacht men zich-- door het lichaam uitgewasemd. Door de uitwaseming via aanraking over te nemen verkreeg men de 'manas', in dit geval de byzondere kracht en het byzondere inzicht van de overleden 'hoge priester'.

Later, toen de mens meer van leven en levenskracht ging begrypen, ontstonden de vruchtbaarheidsriten. - Ook deze hebben lange tyd bestaan, ca. een millioen jaren. - Hier en daar zyn nog kleinere groepen in de wereld, die deze gebruiken volgen.

- Toen nu de mens ontdekte, dat nieuw leven ontstond door het saamenkomen van een man en een vrouw, ontstond de mening, dat een man met vele vrouwen over meer 'manas' kon beschikken, want de vrouw gaf hem in het saamenkomen extra levenskracht, die hy dan zelf kon richten volgens zyn eigen persoonlykheid. De z.g. veelwyvery was dus een uiting in de eerste plaats van de idee, dat zo'n man (vooral koningen, Stamaanvoerders e.d.) een grote manas bezat (zowel geestelyk en als magische kracht), die ten voordele van het volk kon worden gericht.

Denkt maar aan koning Salomo, die vele vrouwen had en bekend stond als een groot magiër. - Dat is dus een geheel ander beeld dan i, h. a. de huidige mens heeft over de oude zeden en gebruiken.

Men zei ook, dat een sterke geest 'manas' van anderen kon overnemen, er zyn eigen kracht in kom leggen en daardoor zowel een beheersing van geesten kon opbrengen, als ook eigenschappen overdragen in de materie. (Dit werd b.v. allemaal toegeschreven aan koning Salomo).

Gaandeweg kwam men tot het inzicht van twee dingen nl.:

- er zyn dingen, die geen leven bezitten
- er zyn dingen, die een geheel eigen leven hebben, een eigen (uitstraling .

Het V U U R werd beschouwd als de bron van manas.

De mens, die by het vuur zat nam iets, via de uitstraling, van de vuur-eigenschappen over. - Het geldt echter alleen voor 'natuurlyk' ontstoken vuur (b.v. door de bliksem). - Daarom was men in Rome zo voorzichtig met het vuur der Vestaalse Maagden, waarvan gold, dat het ten tyde dat Rome pas in opkomst was, door de bliksem ontstoken was.

- Men moet zich dit, naar de oude gedachten, als volgt denken :
 - De aarde bezit enorm veel geheimzinnige krachten, die alle 'leven'. Leven bezit dus kracht. Dat is de wereld van vele goden, waarin dus vele mogelykheden aanwezig zyn.
 - Wanneer deze mogelykheden manifest worden in 'heilig vuur' dan is duidelyk, dat de kracht ervan uitstraalt in de omgeving. Daarvan ~~ze~~ kan de mens dus in zich opnemen en eigen kracht versterken. Daarom geloofde men, dat zodra het Vuur in de hal van Vesta (de godin van 'het huis') zou doven, heel Rome krachteloos zou zyn, totdat het vuur weer op rituele wyze zou zyn ontstoken. - Voor de 'maagden' stond er een enorme straf op, indien zy het vuur zouden laten doven.

- Het vuur moest worden onderhouden door m a a g d e n, d.w.z. door vrouwen, die hun 'manas' nog niet met een ander hadden gedeeld en daarom niet aan een ander onderworpen waren. - Tussen hen en het vuur is wisselwerking, zy geven a.h.w. van hun 'manas' aan het vuur (in dit geval het mannelyk element) en stralen van zich, via het vuur, ook hun eigen kracht uit.

Aldus nauw verbonden met het vuur --gehuwd met het vuur, of zoals later de nonnen zullen zeggen verloofd te zyn met Jezus-- zal de uitwerking van het vuur ook wel in hèn terecht komen. Daardoor was de Vestaalse Maagd een krachtbron voor haar omgeving en daarom werd ze vereerd.

- In andere landen richtte men zich op 'manas' van ZON en MAAN. Zy sterven steeds en verschynen steeds in 'nieuw leven'. Dus bezitten zy de kracht van eeuwig leven. Je kunt ze niet vangen en by je houden, maar je kunt hun krachten vangen b.v. in z.g. spiegelvuyvers (India). Wanneer daarin het licht van de Maan weerkaatste dan was in het water de 'manas' van de Maan. Men kon daaraan deel hebben door er zich op te concentreren of er zich in te baden. By de Zon meende men, dat de Zon vooral kracht afgaf, wanneer ze erg groot was. Dan stond ze bovendien dicht by de aarde, zodat de mens er de kracht van kon ondergaan. - Zo werden zonsopgang en zonsondergang de 2 belangryke zonne-momenten.

Deze en soortgelyke dingen vonden hun weg in overdrachtelyke zin. De godinnen Kybele, Astarta, Venus, Isis stonden in speciaal verband tot hetgeen men veel later de tempelprostitutie is gaan noemen. (En dat, terwyl men in de Oudheid zo'n grote waarde hechtte aan de maagdelykheid !).

Men moet het als volgt begrypen :

- de godheid kan, indien mannelyk, verenigd worden met een v r o u w
- de godheid kan, indien vrouwelyk, " " " " m a n

De deelnemende man of vrouw ontvangt dan van de 'manas' van de godheid door zich met haar/hem te verenigen. Omgekeerd geeft de man/vrouw ook van de eigen 'manas' aan de godheid terug.

Als nu een lagere priesteres van een mannelyke godheid by zich een man ontving, nam zy van de 'manas' van die man en voegde die toe aan de 'manas' van de godheid, die zy diende. Tussen beiden ontstond een soort gelyk-gerichtheid.

Zo is te verklaren, dat b.v. zeelieden, voordat zy een lange en gevaarlyke reis gingen ondernemen, met religieuze bedoelingen zich met zoln priesteres verenigden. Zy versterkten hun eigen ('manas' en zouden meer weerstand kunnen bieden tegen de invloeden van gevaren en vreemde goden, daartegen beter beveiligd zyn.

- In weer andere landen zei men: Hemel en Aarde zyn seksueel verbonden. De hemel en zyn goden zyn mannelyk, de aarde en haar goden zyn vrouwelyk.

Zo was IS-IS de Groë Moeder, Kracht van de Aarde, echtgenote van de Kracht van de Zon. (De wyding van Isis was dus: vereniging met de Kracht van de Zonnegod, Rê).

Evenzo was EEL, goed van de bliksen, echtgenoot van vele aardegodinnen en daaruit ontstonden gaandeweg bepaalde riten, waarby :

vrouwen door een soort wyding (spreuk met vaak dansen en roesverwekkende middelen) werden tot een replica van de AARDE,

mannen door een soort ritus (als boven) werden tot representant van hoge Goden (hemelgoden)

(van de Lintel)
Wanneer deze twee nu saamenkwamen, werd aan hun menselyk lichaam over en weer de 'manas' meegedeeld van goden^{en} van de aarde. Men heeft de diepere religieuze betekenis van deze riten gaandeweg uit het oog verloren. Zeer velen zouden zich in zulk samengaan niet meer kunnen overdragen aan de goeden. De Voedoe-dansers (negerstammen) kennen de gebruiken nog wel en maken er gebruik van.

Toch is het denkbeeld van de 'manas' niet uitgestorven, maar men heeft het wat veranderd, b.v. :

de zegen van de vader aan de zoon is overdracht van 'manas'.

Dan wordt de zoon het hoofd van de familie, krygt buitengewone macht, welke hy van zyn vader op diens sterfbed, door diens zegening heeft overgedragen gekregen.

de priesterwyding is nog altyd overal hetzelfde, nl. in India (bepaalde Groen), in de Islâm, in de R.K.Kerk en in vele geloofssekten treft men de overdracht van 'manas' door handoplegging.

de gebedsgenezers legt de zieke zyn handen op. In zyn gebed probeert hy één te zyn met zyn God en met de 'manas' van die God (al noemt hy die tegenwoordig: de kracht Gods). Daaruit tracht hy genezing te activeren. Gelukt de éénwording dan zal dit ongetwyfeld werken. - De vraag is alleen of hy de innerlyke verbondenheid met het hogere voelt.

Op ongeveer dezelfde manier kan dit via de g e e s t verlopen.

De geest heeft een eigen 'manas' uit haar eigen sfeer.

Zy kan daarvan aan een mens mee-delen, wanneer er onderling voldoende harmonie bestaat. Daarvan kan b.v. een magnetiseur gebruik maken. het wyden of heiligen van voorwerpen, plaatsen of tempels berust op de idee van 'manas'. - Men roept God's Geest erover af, God's zegen. De mens haalt er dus God's Kracht by. - Na afloop van het ritueel is er dan een geladenheid met kracht.

Deze oeroude gedachte van 'manas' -d.i. overdracht van 'levende kracht' speelt in de huidige tyd in de godsdienst nog altyd een rol.

De godsdienst zelf is te zien als de vormgeving, als een reeks formuleringen en wetten, gegroepeerd om een brokje waarheid. Daarby kunnen verschillende kleine waarheden tesamen één grote waarheid vormen. De godsdienstige gebruiken dienen dan meer om de waarheden, als zodanig, te bevestigen dan om ze volledig te openbaren.

Maar .. God dienen is nog niet : deelhebben aan God.

Echter, zodra de mens wordt tot 'de dienstknecht Gods' ontstaat een relatie. - Teruggaand naar de Cudheid, was de dienstknecht iemand, die opgenomen was in het familieverband ; die dus deel had aan de 'manas', de zielekracht, van de baas. - Als 'dienstknecht des Heren' behoeft men dus in 't geheel niet godsdienstig te zyn (naar huidige opvatting), maar wél moet men met zyn God verbonden zyn. In die verbondenheid openbaart zich dan de gerichtete levenskracht, die men ontvangt (dwz. de 'manas' van God).

In de huidige tyd is de noodzakelyke godsverbondenheid zeer vaak niet aanwezig. Dan is het ritueel van de godsdienstige een farce.

Velen zoeken z.g. naar 'nieuwe wegen', maar in wezen is dit : het zoeken naar de oude weg. - Ze zoeken naar de kracht, die weer levend maakt. Ze zoeken de wysheid, die meer is dan de eigen wysheid.

Kortom: ze zoeken naar de 'manas', die eigenaardige levenskracht, die in een mens kan zetelen.

Het is daarom geen wonder, dat by het wegebben van kerkelyke vormen bepaalde fetish-ismen toenamen. Men gaat weer bepaalde voorwerpen vereren of denkeelden voortdurend uitdrukken en bevestigen. En men ontleent ze aan het eigen leven, aan de hulpeloosheid in het eigen leven. En men legt kracht in symbolen; en wanneer het erop aan komt wordt uit de symbolen kracht geput.

In het Christendom is ook de mens zelf van belang. Jezus predikt niet alleen, maar Hy draagt Zyn kracht over aan de discipelen. Hy deelt Zichzelf met hen. - Wanneer Hy hen uitzendt in de wereld, zegt Hy tot hen: Gaat uit en geneest in Mynen Naam en in de Naam des Vaders.- "De Vader" is de Grote Kracht, waarmee Jezus in contact staat. Maar Hy zegt de discipelen ook: te prediken en te genezen uit Zyn éígen Naam. Want Jezus is de uitdrukking van de goddelyke kracht op aarde.

Door Zyn contact met Zyn leerlingen kan hy die Kracht op hen overdragen.

(dat het begrip van verbondenheid)
- Het is van een vrywel niet te zeggen belangrykheid/met en van de overdracht van de goddelyke kracht den mens steeds weer zal vervullen.

Magie is deels: de beschikking hebben over méer kracht dan anderen of dan het andere. - Alle magie berust op 'manas', op delen van kracht.- Daarby is het belangryke, dat men gebruik maakt van voorwerpen. De mens heeft geleerd, dat 'manas' kan bestaan in onstoffelyke vorm en wat bestaat kan in z'n bestaan door duizendsoortige 'vormen' gaan, het blijft steeds bestaan.

Van Salomo werd gezegd, dat hy "de beheerser aller geesten" was.

Zyn zegel (het oorspronkelyke met de bliksemschicht) was de uitdrukking van zyn 'manas', zyn kracht. Door het zegel te tonen confronteerde men een geest met die enorme kracht, die Salomo bezat.

De Egyptenaren hadden in hun heiligdom een z.g. zonnegat. - Dit 'gat' was zodanig in de structuur van het dak verwerkt, dat het niet zonder meer opviel. Op een bepaalde dag en uur liet het 'gat' de kracht van de ZON in het heiligdom toe, gericht op het 'heilige der heiligen'. Daar waren de godenbeelden, die voortdurend moesten worden afgestemd op de Kracht, waarmee zy verbonden waren. - Als dat moment er was en alle mensen er omheen waren geschaard uitroepende: "Nú komt de Geest van de Zon", dan werd het godenbeeld, via die menselyke concentratie, geladen met 'manas', de 'levende kracht' van de ZON.

Lourdes, als bedevaartplaats, vertoont iets dergelyks.

Er is een religieuze plechtigheid, een ritus, iets dat 'de kracht' representeert. Als R.K. plaats is dat 'iets' de ouwel of de hostie.

Het is dan de juiste tyd, alle aanwezigen zyn één (aangepast aan de tyd van het jaar) en daarop concentreert ieder zich. Daaruit ontstaat binding met het hogere, er ontstaat een byzondere golf van geladenheid - de 'manas' - die in elke deelnemende een werking tot stand kan brengen.

De vraag is nu of elke deelnemende voldoende op de kracht is afgestemd zó als ze in de groep wordt ge-open-baard .

Regels:

1. Manas is iets, dat iedere mens bezit.
Daarnaast is het bezit van goden, hemelkrachten, voorwerpen, planeten, Wie voldoende afstemming bereikt in voldoende harmonie met (e.d.. 'het andere', heeft deel aan die kracht. Maar men kan de kracht nooit ontvangen zonder te gelykertyd iets van eigen levenskracht in het geheel, waaruit men krachtoontvangt, uit te stralen.
2. Elke ritus en zo ook elke rituele uitvoering (hoe schoon en hoe schynbaar zinnvol ook) kan pas betekenis krygen, wanneer een absolute concentratie plus een gevoel van verbondenheid met 'het andere' ontstaat. Gebruikt men in de ritus bepaalde symbolen en richt men zyn gedachten daarop dan zullen zy de dragers worden van 'de kracht'. Richt men zich noch op een bepaald voorwerp, noch op een bepaalde persoon dan ontstaat wel een tydelyke geladenheid, maar de overdracht (het ontnemen) van kracht is dan sterk afhankelyk van het eigen rapport op het moment, waarop de kracht op z'n hoogst is.
3. Elk begrip, dat een mens heeft, schiept voor hem een harmonie met de mogelykheden die -of ze bestaan in zyn wereld of niet- 'ergens' aanwezig zyn. Die mogelykheden bevatten hun eigen kracht en magelykheidsgerichtheid. - Is de mens in harmonie dan ontvangt hy de kracht of de gerichtheid. Deze emaneren niet uit zyn eigen wereld of uit de feitelijke toestand, maar uit een desnoods imaginair toestand of wereld, waarmee hy in harmonie is. De kracht zal in hem werken volgens de gegevens, waarop hy zichzelf gericht heeft.

Men zou dus kunnen concluderen, dat elk mens in staat is 'manas' over te dragen aan anderen en 'manas' te ontvangen van anderen. - Dat is ook zo, maar niet mag worden vergeten, dat telkenmale hoe dan ook, men iets van zichzelf moet prys geven, terwyl men iets van 'het andere' ontvangt.

En daarmee zitten wy weer in het verleden :

- De tweede trek uit Atlantis nl. de vlucht der priesters deed een aantal leerstellingen ontstaan in geheimscholen. Dit waren voornamelyk esoterische en magische scholen, waarby werd uitgegaan van de mogelykheid alles te creëren.

Daartoe is echter altyd een tegenpool nodig, tegenover een duidelyk en overtuigd beeld. - Niet belangryk is of dat beeld, of de tegenpool, een algemeen gestelde idee is in een grote samenkomst of wel dat de idee wordt uitgedrukt van persoon tot persoon, of door middel van een voorwerp.

De vluchtende Atlantis-priesters kwamen uiteindelyk terecht in TIBET, de Hymalaya dus, en zy stelden :

wanneer de mens in zyn denken harmonie gevoelt met het mogelyke of het onmogelyke en daarvan een uitdrukking heeft gevonden in zyn eigen wereld (dat kan dus een persoon of een voorwerp zyn) dan zal elk contact mogelyk worden.

Op deze wyze moet men begrypen wat het betekende, dat hoge geestelyke en geestelyke leraren in de Tibetaanse dorpen gematerialiseerd rondliepen. - Natuurlyk moesten die entiteiten zich willen manifesteren, maar zonder een soort tegenpool is dat zeer moeilyk te verwezenlyken. Voor hen bestond de tegenpool in de z.g. m a a l t y d .

De gemeenschappelyke maaltyd drukte een absolute versondenheid uit.

Het oude gezegde : "Wie van myn brood gegeten heeft is myn broeder", betekende : ik ben verplicht hem te beschermen, hy heeft nu alle rechten. - Via de gemeenschappelyke maaltyd werd deze onderlinge verbondenheid gericht op het contact met 'hoge waarheid', hoge entiteiten. De verbondenheid en de gemiddelde gerichtheid (als algemene afstemming) zorgden voor voldoende polariteit. De vonk kon overspringen en manifestatie werd mogelijk. Zodra zy tot stand was gekomen had zy een eigen 'manas', was zy de uitdrukking geworden van kracht. Werd de manifestatie opgeheven, dan werd altyd een z e g e n i n g, met overdracht van 'manas', die voor de manifestatie was gebruikt, aan de gemeenschap achtergelaten. Daardoor blyft de 'kracht' met zyn mogelijkheden IN de gemeenschap berusten. Men wist dus, dat de maaltyden in een zekere frequentie elkaar konden volgen en dat daarby altyd materialisatie mogelijk zou kunnen zyn.

De regel van noodzakelyke twee-poligheid voor manifestaties is een zéér oude regel. - Daardoor nl. zal het schynbaar onbereikbare bereikbaar worden en daardoor zullen grenzen wegvallen.

Men vindt het vorenstaande terug in de liefdemaaltyd der eerste Christenen. Ook zy probeerden via hun gesamenlyke afstemming by een gesamenlyke maaltyd de Christus in het midden van hun gemeenschap te brengen. - Zolang de liefde onder allen bestond, waren er ook profetiën. Soms waren het boodschappen, waarschuwingen, voorspellingen. By de huidige QUAKERS vindt men in de eredienst nog iets daarvan terug: Er is concentratie in stilte, waarby dan iemand 'door de geest beroerd' wordt en vanuit zichzelf gaat spreken.

Ook in het Jodendom heeft iets dergelyks bestaan. - Opmerkelyk is, dat Joden zelfs voor hun ochtendgebed een quorum nodig hebben nl. 9 personen. By byzondere moeilykheden kwamen vooral de Kabbalistisch geschoolden, die ook van de geheimleer afwisten, in een bepaald aantal byeen. Zy ontstaken de heilige lichten, legden zich de religieuze tekenen aan en begonnen elk voor zich en door elkaar heen gebeden uit te spreken. Gaandeweg werd het stiller, totdat niemand meer sprak en bad. Dan wáren ze er allen. - Op dat moment kwam de geest van profetie, zoals men het zei. Dan werd één van hen 'de stem van God'. -

De gewone priesters hadden hiermee niet veel op, want het kon zyn, dat een aldus verkregen uitspraak de uitspraak der priesters ~~in~~ logenstrafte. - Aldus werden gaandeweg de uitspraken van Orakels vervalst, b.v. dat van Delphi, waarvan aanvankelyk een grote roem uitging. De priesters nl. wilden zich, via het Orakel, dekken en handhaven. Later kende men de sprekende beelden.

Dit ging als volgt: wanneer de mens zich scherp op iets concentreert -- in dit geval dus een beeld-- zal de totale gedachtekracht een soort telepatische reflex geven. Dan lykkt het, alsof men iets hoort. Geschoolden vertaalden de beeld-orakeltaal. - Ook dit was een kwestie van het scheppen van een plaats waar 'kracht' tot uitdrukking kwam.

Men bracht ook vulkanen in verband met het goddelyke. God woont op een berg. De Sinaï is vulkanisch. - (Op Tahiti bestaat dit geloof nog).

De afgodsbeelden der Oudheid waren dus niet zo 'leeg' als men later wárdacht. De mens versterkte zyn eigen 'manas' door zyn geconcentreerde aanbidding ervan, hy deelde in de goddelyke 'manas'.

- De oude erdiensten waren ook practischer dan tegenwoordig, want :

wanneer de mens deel wil hebben aan hoger kracht, moet hy iets zoeken, waarin die kracht aanwezig is (aldus de Ouden). daarna stelt hy tussen zichzelf en dat 'iets' een relatie en door eigen kracht (via concentratie) in het andere te projecteren, wordt uit het andere kracht ontvangen.

Het is dus een kwestie van wisselwerking van 'kracht'.

- De hoeveelheid kracht, die men afgeeft en die men terugontvangt wordt niet bepaald door wat men zelf kan geven, maar door de relatie die wordt opgebouwd tussen zichzelf en de tegenpool, waarin 'manas' (dus levenskracht) aanwezig is.
- Men ontvangt dus niet eenzelfde kracht terug als die men geeft, maar men ontvangt terug in de mate en verhouding van eigen 'manas' tot de 'manas' in het andere. Geeft men b.v. 10% van de eigen 'manas' af dan ontvangt men 10% terug van de totale in 'het andere' aanwezige 'manas'. Hoe vollediger dus de concentratie en het opgaan in 'het andere' is, hoe groter de overdracht van kracht uit 'het andere' naar jezelf is.-
- Men wist dit in de Oudheid zeer goed. - Een bekend gebruik daarvan was b.v., dat een werkelyk zieke mens op de aarde werd gelegd. De Aarde heeft een grote kracht. Men zoekt by voorkeur een oude boom, die veel 'manas' heeft. Ook is goed het neerleggen van de zieke op gras, dat als een tapyt op de aarde ligt. - Het hoofd van de zieke werd gericht naar het Oosten, de voeten naar het Westen. Onder een boom neergelegd moesten de voeten naar de stam gericht, het hoofd buitenwaarts. De totale Natuur-kracht stroomt naar de boom toe en kan aldus via de kruin van het hoofd in de zieke mens treden.
- In de tropen is die boom als regel de WARINGIN, in noordelyker streken is als regel de B E U K de 'heilige boom'.
- Van regen en wind geldt: wie zich er positief op instelt ontvangt er kracht uit. - Wie negatief is ingesteld zal, door erin te lopen, veel van eigen kracht en vreugde verliezen !!

Algemene regel :

De mens kan met a l l e dingen in harmonie zyn.

Elke harmonie, die gepaard gaat met een voorstelling van kracht, resulteert in een wisselwerking of een vloed van kracht, waarbij hetgeen men zelf ontvangt bepaald wordt door de vraag in hoeverre in het andere kracht aanwezig is.

Engelen en Aartsengelen.

God is de Bron, het Centrum van alle aanwezige Kracht.

In God is de 'werkelykheid' van alle ZYN.

Daar omheen bestaat een z.g. 'spiegelsfeer'.

(Dat is een begrenzing, ook wel de 'jcnkvrouw' genoemd). Hierin wordt de Cer-Kracht als door een prisma gebroken. Daar vindt men de oer-typen van alle krachten terug, dus ook van de mens. Daarby zyn krachten, die verwantschap hebben zowel met God als met de mens en die dus méer 'manas' bezitten dan de enkele mens bezit. (niet: de totale mensheid). Zulke krachten kunnen dus aan de enkele mens van hun kracht overdragen.-

Er zyn dus 'wezons' met méer kracht in zich. Aldus is een e n g e l. De Aartsengel heeft weer groter 'manas' dan de engel. - Maar de engel zal aan de mens méer 'manas' kunnen overdragen (indien met hem in harmonie zynde), wanneer die engel zelf weer in harmonie is met een aartsengel.

Is de mens zelf met die hogere kracht in harmonie, dan kunnen de 'lagere wezens' als tussenschakel dienen. - Dit proces kan plaats vinden, wanneer het eigen menselyke voorstellingsvermogen en zyn concentratievermogen tekort schieten, maar het eigen gevoel wël de juiste harmonie bereikt, - Dan zullen andere 'wezens', als tussenschakel, een deel van het hogere doorgeven. - De bereikte harmonie via het gevoel is daarby dan het bepalende.-

- De moeilykheid voor de mens is zich tot een werkelyke harmonie met het hogere op te voeren.

Bekend is het verhaal van de jonge Tobias, die 'worstelt met de engel', wiens kracht hy ervaart, maar waaraan hy zich niet wil onderwerpen. Daarom worstelt hy met de engel, die hem gezonden is om zyn blinde vader te helpen. - En de engel worstelt met Tobias, opdat hy zyn krachten zal aanpassen, opdat zy met elkaar in harmonie zullen komen. - Is Tobias door de engel verslagen, dan is zyn wezen omgevormd tot een harmonie met het hogere, harmonisch geworden met een hogere vorm van 'manas'. - Daardoor kan een bewustzyn in hem tot uitdrukking komen, dat hoger ligt dan het oorspronkelyke bewustzyn van Tobias zelf.

- Men moet leren deze dingen goed te berypen.

De mens spreekt er b.v.van, dat 'de geest' voor hem belangryk is. Maar wät kan 'de geest' nu werkelyk betekenen ?

In het oude Perzië zei men daarvan:

wanneer ik kracht ontvang, zal ik zelf positief kracht moeten géven.

wanneer ik kracht ontvang en haar n i e t tot uitdrukking breng, verlies ik ook myn éigen kracht zonder de mogelykheid de ontvangen kracht te kunnen behouden.

dit betekent:

men kan alleen 'manas' ontvangen, wanneer men zelf eerst geeft. wil men de kracht voor zich behouden dan is men haar kwyt.

want: wat ik zelf geef treedt uit myn persoonlyke harmonie weg, terwyl dat wat ik ontvang, maar n i e t gebruik op datzelfde moment voor my verloren is, als kracht.

Dan ben ik dus op een dubbele manier 'kracht' kwyt geraakt en heb het voor myzelf onmogelyk gemaakt om er iets mee te d o e n !!

De stryd tussen het goed en het kwade.

Hierover werd in de Oudheid het volgende gezegd :

De kracht, die ik ontvang, vormt zich volgens myn wezen, maar zy onderwerpt my aan datgene, dat my kracht geeft.

Dat is dus de reden, waarom de mens de krachten van het Kwade moet afwyzen (aldus het oude Perzië).

Maar zy, die dit naleeiden zeiden ook :

De kracht, die ik ontvang, terwyl ik daarvoor terug geef, kan ik aanpassen aan elk beeld en elke voorstelling, die ik myzelf daarvan vorm.

Dit betekent, dat de mens de krachten van het Kwade óók gehéél ten g o e d e kan aanwenden ; dat de mens via de Kracht van de Duivel tot God kan komen.- M a a r . . . ook het omgekeerde is mogelyk !!

Want men is niet gebonden aan de geaardheid van de 'manas', die men ontvangt. Zolang men in harmonie is met de bron van de kracht, waaruit men wil putten en waaruit men kracht ontvangt kan men haar projecteren in elke voorstelling van 'werkelykheid'.

Dit was aanleiding tot het ontstaan van magische en geheime 'scholen'. Daaruit kwamen de filosofen voort, waarvan wel eens is gezegd :
een filosoof is iemand, die een toren van veronderstellingen baseert op een vliegenpoeple aan feiten.

Dit is vaak waar. Het gaat erom, dat de filosoof zyn veronderstellingen waar moet maken. - Veronderstellingen zonder één mogelykheid van uitwerking hebben geen practische waarde.

- De mens draagt l i c h t in zich.

Men zei : dit licht is myn leidsman, het zegt my wat ik ben, wat ik moet doen.

Tegelykertyd is dat licht het vermogen, dat ik naar buiten kan uitdrukken. Daarvoor mag ik my niet afsluiten.

Wanneer ik niet naar deze daemon (de lichtkracht) in my luister, ben ik van deze kracht geheel ontdaan en mis ik alle vermogen, die ik er uit kryg.

Om tot uitdrukking te kúnnen brengen wat ik uit wil móet ik my overgeven aan hetgeen IN my bestaat.

- Een filosoof uit de 3e eeuw zei het als volgt :

het licht IN my is de bron - ikzelf ben de lamp.

wanneer de lamp goed ingesteld is, zal het licht strálen.

Dit ligt in eenzelfde vlak als: 'God's Wil geschiede door en aan my.'

De stuurloosheid van vele mensen in deze tyd is te verklaren uit het feit, dat men zich altyd vastklampt aan een leer of aan kennis, die men van iets heeft. - Maar men vergeet, dat het altyd gaat om de harmonie, die IN de mens bestaat met de hem omringende (krachten).

Wie, juist in deze tyd van sterk heersende materialistische instelling, zoekt naar deze harmonie, op welke manier dan ook, en zich daaraan overgeeft, zal een 'kennen', een 'begrypen' en mogelykheden ontvangen, die het hem mogelyk maken werkelyk te leven naar wat aan mogelykheden voor hem beschikbaar is.

Een woordspeling uit Italië van zo ongeveer 1580 luidt :

'wanneer ik het (levende) goud wil hebben, zal ik het niet bezitten.
(ten.

'maar, wanneer ik het weggeef, zal het (goud) van my uitstralen.'

Daarmee wil gezegd zyn:

Wanneer ik my, als mens, bind aan de materie en daaraan een vaste waarde toeken voor myn leven, maak ik het de 'manas' (de levende kracht IN my) ónmogelyk om in die materie werkzaam te zyn.

Op het moment, dat ik de betrekelykheid van alle materiele zaken inzie, gaat 'manas' van my uit en zy drukt myn persónlyke kracht, van my uitgaande, in de materie uit.

Daardoor kan ik bereiken waar ik werkzaam ben en kan ik iets tot stand brengen.

- De laatste wereldleraar drukte het als volgt uit :

Het is een dwaas, die zyn spieren laat doen wat een machine verrichten kan. - Maar het is evenzeer een dwaas, die zyn innerlyke kracht bindt aan datgene, dat de machine tot stand brengt.

Dat was in I r a n . Hy wilde duidelyk maken : verzet je niet tegen materiele waarden, maar plaats die waarden op hun juiste 'waarde' in je leven.

- In de godsdienst scheidt men als regel de materie van de geest.
Dat is natuurlyk Onmogelyk ; deze twee zyn uitdrukking, elk op zyn wyze, van een e e n h e i d . Hun uitdrukking is dus evenzeer een eenheid.

Wanneer men 'materie' niet zou beschouwen als iets onveranderlyks, maar als de voortdurende, de fluïde uitdrukking van de 'geest', dan heeft men besef van de VORMENDE GEEST.

- Emile Zola zei eens : Het ligt in de natuur van de mens de Natuur te beheersen.

Zo hy daarby de Natuur volgt, blyft hy haar beheersen en vormt haar naar zyn behoeften. - Maar zo hy terug keert naar de Natuur en haar daarmee als zyn meerdere stelt, zal hy slechts ondergaan wat de Natuur dan, als heerseres, aan hem als wetten en eisen stelt.

Deze uitspraak moet de huidige mens ook goed in gedachte houden.

Want, zodra de mens zich stelt, dat er vaste wetten en regels moeten zyn, bindt hy zich daaraan en wordt hy erdoor beheerst.

Het besef van 'panta rhei' -als vloeit en verandert- zou in deze tyd het menselyke besef moeten weergeven van :

al wat is moet voortdurend veranderen
en het is aan my om aan die verandering richting te geven.

- Er bestaat geen enkele v a s t e waarde !!

Dus moet men zich ook aan geen enkele waarde vastklampen.

Het gaat erom zich op i n n e r l y k e waarden te r i c h t e n en daarmee naar buitentoe te werken. Dan kan men immers, in de erkenning van wat voor zich mogelijk is, de richting van werken zelf bepalen.

Men ziet tegenwoordig veel tot uiting komen (zowel in het stoffelyke als in het ideële leven, arbeid en verhoudingen), dat zeer domineert z o n d e r van werkelyke waarde te zyn. - In de wereld heersen tegenover elkaar b.v. het zwaard van Lamocles als atoomoorlog voordat je het weet, aan de andere kant de illusie van een verstoffelykte vrede.-

In de wetenschap zyn velen werkzaam zonder zich te richten op een werkelyke vooruitgang, maar hun tyd besteden aan achterhoede-gevechten t.b.v. eigen eer en glorie. Wereld-voortgang speelt daarby voor hen geen rol. - Zulk leven is ONVRUCHTBAAR !!

Alles verandert immers voortdurend, oock een hedendaagse waarheid !!

- En dat mag, wanneer ik maar, door myzelve en myn eigen instelling, r i c h t i n g kan geven aan de v o r m , die een door my ontdekte 'nieuwe waarheid' zal dienen aan te nemen.

Niet de vorm zonder meer is het belangryke, maar de k r a c h t die haar tot goede vorm doet worden.

- De eeuwige wisselwerking in het Grote Geheel, waarvan de mens op aarde uiteindelijk de uitdrukking is (in het Boeddhisme: "... elke wending " van het rad des levens..") is niet anders dan de v e r a n d e - r i n g van steeds weer h e t z e l f d e. Maar hy, die 'manas' bezit, is niet gebonden aan de wentelingen van het rad, want die verandering beheerst hem n i e t. - Hyzelf beheerst de verandering. Niet door haar ongedaan te kunnen maken, maar door haar voor en in zyn leven een door hemzelf beheerste richting te geven.
- De huidige mens is veel te veel de slaaf der veranderingen in zyn wereld. - Wanneer hy een beroep zou doen op zyn i n n e r l y k e kracht en daar vanuit zou leren te werken en te leven, zou hy aan vele veranderingen en feiten een richting kunnen geven, die past by hemzèlf. Dan zal hy, voor zichzelf, het leven kunnen maken tot iets dat hem in staat stelt steeds méer kracht in zich te vergaren ; daardoor steeds méer deel te hebben aan hogere krachten en zo zich van de hogere mogelijkheden voor zyn eigen leven steeds méer b e w u s t zyn.

-o-o-o-o-

einde van de 3de les.

Arnhem, 25 februari, 1969.

NB. De 4de les is niet in druk verschenen.

De priester, die niet getrouwd is, zal, misschien, meer (manas' hebben, als priester, dan een soortgelyk levend gewoon mens. Maar zodra harmonie nodig is met een wereld, die hy dus niet in dat opzicht kent -- en die hy dus evenmin aanvaarden of beleven kan-- is hy niet meer in staat kracht over te dragen. - Daarom zou het argument van de gehuwde priester, die als mens vry in het leven staat, méér voor zyn priesterlyke mogelijkheden pleiten dan voor de priester, die helemaal buiten de samenleving staat. De laatste leeft tezeer in een eigen wereldje en kan daarom nooit precies 'antwoorden' (zich instellen, reageren) op wat mens en samenleving nodig hebben. - De sterkste mensen-- ook de heiligen-- zyn altyd zy, die via hun eigen levenservaring te midden van het volle leven der wereldgemakkelek met anderen in harmonie kunnen komen, daardoor gemakkeleker kracht kunnen overdragen en daardoor iets tot stand kunnen brengen.

Dat men in de Oudheid in de meeste godsdiensten en godsdienstige secten de priester ONGEHUWD wilde laten blyven was in wezen echter een uitvloeisel van de gedachte, dat dan de 'kracht' (manas) en de macht van de priester IN de geloofsgemeenschap bleef. Want door het huwelyk en de kinderen wordt de 'manas' naar buitentoe verspreid.

- In het oude Egypte bestond het priester-celibaat alleen als een houvast voor de massa. In de priesterklasse zelf kende men echter wel de-gelyk het religieuze contact tussen de seksen. - De lagere priesters en priesteressen moesten hier echter naartoe groeien, voordat zy er deel aan mochten hebben.
- By de Druïden was dat precies zo.- Een Druïde trouwde niet buiten de gemeenschap der Druïden, omdat hy anders zyn 'manas', zyn magisch vermogen en dus zyn kracht zou verspillen voor de gemeenschap en daardoor buiten die gemeenschap zou komen te staan.
- In het Christendom werd tot voor zéér recente tyd (omstreeks 1920) seksueel contact tussen religieuzen onderling toegelaten. Pas sedert korten tyd neemt men het celibaat geheel au sérieux.
- In de heksenprocessen ging het vaak ook om een soortgelyke seksualiteit en hystérie.

Het huwelyk alleen binnen eigen kaste of geloofskring is dus een middel om kennis en kracht (dus ook: manas) te beperken tot één bepaalde groep en daardoor de groep sterker te maken dan andere.- Het is dus: de eigen krachten zoveel mogelyk isoleren van anderen om daardoor zowel geestelyk als materieel sterker dan anderen te zyn.

De typische begroeiing van 'heilige plaatsen' staat met het ritueel in verband. By de Druïden trachtte men, by het steeds verder bezetten van hun gebied (europa!) door de Romeinen, de eigen invloedssfeer te verdedigen. Daardoor ontstond een grotere mate van 'zwarte magie' en méér 'zwarte ritualen' dan anders in hun religie nodig zou zyn geweest. Men had de gewoonte voor zich de wouden 'schoon' te houden. Door overdracht van kracht werd een concentratie van een bepaalde plantengroei bereikt, een zekere selectie dus kunstmatig beïnvloed. De Druïden wisten van 'manas' zeer veel en brachten haar ook op planten over. Deze werden krachtiger, onttrokken voor zich de grondstoffen aan hun burens, die gaandeweg afstierven en waarvan het zaad vrywel geen kans van opgroeï meer kreeg. - In zulke wouden van één boomsoort heerst ook nu nog een byzondere sfeer, die men kan aanvoelen, indien men er zich niet by voorbaat afwyzend tegenover stelt.

Een absolute tegenstelling kan zich ook uitdrukken als een polariteit, zodat er (zonder ogenschynlyke redenen) ongelukken op zulke plaatsen kunnen gebeuren.

Als typische boomsoorten kent de Oudheid in e u r o p a :
de es, de beuk, de eik, de kastanje en de vooral rode berk.

Meestal komt naast een overheersende bosbegroeiing van een bepaalde boomsoort ook een typische parasitaire soort voor. In Engeland was dat als regel de mistletoe. - Dat hing samen met de Druïden-idee over het vloeien van krachten en de manier, waarop zy geconcentreerd zyn en hoe ze gericht en gebundeld moesten worden. - Er waren bomen by, die beschouwd werden als de dragers van 'manas' voor het gehele woud. Daar werden b l o e d - offers gebracht, vooral in de tyden toen andere godsdiensten en machten europa steeds meer overstroomden en in hun bezit kregen. Men faalde echter in de manier van toepassen en zo hielpen die bloedoffers zeer vaak niet ter vergroting van de 'manas' der gemeenschappen, die gaandeweg tegen de indringers het onderspit dolven.

De Quakers leven het meest overeenkomstig de vroege Christengemeenschappen. Daarby werd de totale 'kracht' (de manas) der gemeenschap gebruikt om haar richting te geven.

Het 'geef ons heden ons dagelyks brood' betekent, naar het wezen, :
"het brood van het gastrecht in de zekerheid Gods".

Het delen van het brood (of zout en brood) was oudtyds het verlenen van gastrecht, dwz. dat men als gast alle bescherming genoot.

Bovengenoemde zinsnede uit het 'Onze Vader' wyst dus op de gedachte:

" God , neem ons op in Uwe bescherming ".

" In een bloem zal de helderheid van vorm de reinheid van wezen
" en de harmonie van de Natuur tot uiting brengen."

In het zaad verborgen ligt de bloem.

De Oneindigheid bestaat in de vele vormen en normen, samengepakt in het kleine stofje 'het mosterdzaad'. - Daarin ligt samengevat al wat in het leven voortgaat en bestaan zal door alle tyd heen, uit het verleden en in de toekomst.

Dit is de helderheid, de doorzichtigheid van het Cosmisch bestaan.

In het oneindig spel der omstandigheden is er één wet de ware en de juiste nl. de wet van vryheid, die door het eigen wezen wordt uitgedrukt. **BRENGT**

7 brengt
Want ziet, de mens/voort dat wat hy IS. Wat hy voortbrengt vormt hem en dat wat vormt bepaalt wat hy morgen zal zyn.

Zo gaat de mens van vorm tot vorm, zoekend zyn eigen pad, zyn eigen wegen. Zo wordt de tegenslag of de zegen van het leven verklaard uit wat je z e l v e bent, uit heel je e i g e n -zyn.

Vryheid van bestaan is niet gelegen in de waan van oneindig kunnen d o e n wat jezelf belieft, maar zy ligt in het beseff :

dit is myn wezen en myn kracht, dit is myn eigenschap

Zó ligt IN my de macht van de Oneindigheid verankerd.

Zó ligt ook de 'werkelykheid', waardocr ik groeien kan uit myzelve, totdat ik -steeds myzelve zynde- vereend ben in een harmonie als een bloem het is met al wat bloeit en als mens met al wat leeft.

Totdat ik in dit alles, in deze harmonie, leer beseffen :

het AL , dat vorm geeft aan de Kracht die alles schept,
is slechts m y n wezen, deel van het AL en het AL als
deel van myn wezen.

Wie deze eenheid vol beseft, hy is in waarheid v r y . . .
waar hy in harmonie zichzelf met alles tot AL verheft en uit oneindigheden komt tot de bleei van de bloem die Cosmos heet . . .
de gloed van een goddelyke g e d a c h t e . . .
die van andere dingen weet en z è l f kan leven en bestaan .

Daar waar de waan-van-zyn sterft , beërft de harmonie ONEINDIGHEID.

Wie vandaag doet wat vandaag moet worden gedaan, vindt alle tyd voor alle plannen van morgen.

Maar wie zich vandaag bezig houdt met wat morgen moet worden gedaan, zal niet volbrengen wat het heden van hem vraagt.

Zo zal hy nooit rust bereiken of bewust-ording krygen.

Dit geldt zowel voor de g e e s t als voor de m a t e r i e .

XXXXXXXXXXXXXXXXX
X 5de l e s X
XXXXXXXXXXXXXXXXX

Tot besluit van de cursus zal ik spreken over de vreemde achtergrond, die achter alle dingen bestaat, zo ook achter alle godsdienstige gevoelens van de mens.

Wanneer men los komt van de materiële voorstellingen en materiële bindingen, blijft er alleen over een eigenaardig gevoel van een vervlochten-zyn met de dingen. Het beste is dit weer te geven als een gevoel, dat je zèlf bent de wereld waar je in bent, de dingen die er in zyn en de dieren en mensen, die er leven; maar ook de lucht die allen inademen. Je bent de boom, de struik, de bloem... je bent a l l e s .- Dit gevoel is niet verder te omschryven. Maar wie zyn eigen vorm, als mens, zou laten wegvallen en alleen een absolute verbondenheid van zyn wezen met al het andere zou laten bestaan, zit heel dicht by de bron van de godsdienstigheid en ook by het geheim van de inwyding. - En al zal men op een ogenblik toch weer een beperking voelen ergens op die wereld, dan toch blijft het gevoel van verbondenheid bestaan. Men kan het zich alleen niet meer dúidelyk te binnen brengen; het ϕ blijft als een heimwee in je zweven. - Dus moeten wy zeggen :

er bestaat in de mens een heimwee naar iets, dat eigenlyk voor hem, als mens, niet meer bestaat.

Dat nu is de basis van de zucht naar het boven-natuurlyke. En het is in wezen het verlangen naar de verbondenheid met de ultima, het uiteindelyke.

De mens uit dit verlangen op meerdere manieren en daarvoor is een verklaring te geven :

Fetisjisme bv. komt voort uit een herhalingservaring plus het niet-verklaarbare voor de mens. Dit laatste uit zich dan b.v. weer als een t a b o e .

In primitieve vorm uit de zucht naar verbondenheid zich b.v. in het rapport tussen mens en dier. De mens kan voor het dier het brandpunt van diens leven worden. Dit is niet, zoals velen denken, dat het dier de mens liefheeft, maar het accepteert die mens als deel van zyn eigen leven en zo leeft dat dier dan ook v i a die mens. Dit uit zich er b.v. in, dat een hond of een kat niet wil eten, wanneer zyn baas of bazin er niet is. Het dier is dan uit zyn normale doen, doordat het zyn verbondenheid met die mens verloren heeft.

De primitieve mens kent het gevoel van verlorenheid ook. Hy zocht dan naar contact met het hogere. Maar het hogere kon hy zich niet voorstellen, voelde alleen een innerlyk verbonden zyn, iets dat voor het ras, voor de soort bestond. - Daaruit ontstonden de eerste verbindingen met entiteiten, die uit een andere cyclus en van een andere planeet stamden.-

Zo is het op Aarde gegaan. De entiteiten materialiseerden zich in die periode. - Als de Bybel zegt: " .. en Adam wandelde met God." dan is dit niet te denken als een cosmische God, maar dan moet men denken aan een mogelijkheid, dat een mens een zo groot gevoel van verbondenheid heeft, dat hy het voor een hogere bestaansvorm (waarschynlyk een geestelyke) mogelyk maakt zich aan hem te manifesteren. - Daaruit ontstond

Daaruit ontstaan dan de contacten, in de aanvang vooral in de kustmoerassen van de oertyd op Aarde ; contacten met wat men toen noemde: 'levende lichten'.

Het zyn alleen symptomen. Maar het gevoel ertoe te behoren, er deel van te zyn is belangryk.

Naarmate de wereld voor de mens groter wordt, de vorm van de samenleving zich ontwikkelt, stamverbanden ontstaan en de eerste Ryken zich vestigen, wordt 'de God' wel wat op de achtergrond geschoven, maar hy blijft in de mens bestaan als dat h e i m w e e naar de verbondenheid. Gaandeweg heeft de mens daaraan vorm gegeven en zo is te begrypen de uitspraak, dat 'de mens zich zyn God scheidt'.

De mens zoekt en geeft nl. voor zich de v o r m aan, waarin hy die verbondenheid (het in hem levende heimwee) kan aanvaarden.

Zo ontstaan de goden en de godsdiensten,

- Een daaruit ontstaat (ook reeds in de oorsprong, in het Moederland NU, daarna in ATLANTIS reeds meer) de scheiding tussen
hen, die het absolute zoeken voor hun godsbeleving en
hen, die zich houden aan de vorm, die daaraan uitdrukking geeft.

Voor deze laatsten wordt de vorm het vervangende in het heimwee-gevoel voor de werkelyke zaak in hun leven.

- Zo is te begrypen, dat mensen beelden gaan aanbidden of vereren.
- Zo is eveneens te begrypen, dat mensen bepaalde methoden, ceremoniën in de plaats gingen stellen van datgene, dat zy eigenlyk alleen IN zich zelf en door eigen innerlyk contact met 'het hogere' kunnen ervaren.--
- Het is dus duidelyk, dat de huidige mens om dat contact terug te vinden niet iets moet opbouwen, maar moet afbreken van de bestaande vorm. Maar . . . dat gaat tegen de menselyke aard in.

De mens heeft een logica. Deze is beperkt, dwz. beperkt logisch, nl. alleen voor zover ervan wordt uitgegaan, dat de menselyke grondstellingen juist zyn. En dan nog daarby, dat de door de mens erkende relatie tussen de feiten op basis van die grondslagen de e n i g juiste zyn. - En dit laatste is nl. n i e t z o, want de menselyke logica past niet by het Oneindige.

Daarom voelt de mens behoefte aan een v o r m, die past aan z y n logica.

- Wanneer ik God gebruik als een begrip in myn logica, heeft God op zichzelf nog niet logisch verklaarbaar te zyn. Maar ik kan dat begrip in myn redeneren gebruiken als een 'waarde' en dan er een vaste waarde aan verbinden. - Maar .. God heeft geen v a s t e waarde !

De mens, echter, kan niet anders tenzy hy zyn menselyke logica laat wegvallen. Doch dat houdt in het dan eveneens laten wegvallen van zéér vele verworvenheden.

- God is voor de mens nog veel vreender dan een wezen, dat uit zuivere energie zou bestaan. Dat laatste is al moeilyk voorstelbaar. Maar een wezen, dat voor het menselyke begrip NIETS is en tóch bestaat, is voor de mens onvoorstelbaar.

Dus heeft de mens God gedefinieerd naar zich toe.

- Zolang men vasthoudt aan zyn menselyke definitie, is God moeilyk te benaderen. Maar het heimwee is er, het gevoel die band te moeten terugvinden, het gevoel veilig te zyn in het met alles één-te-zyn. Dan kan

je naar je wezen eigenlijk niet worden geschaad. En dit heeft de mens in zyn leven nodig. Het resultaat is te vergelyken met een stamverwantschap : ik leef voort in myn kinderen, in myn daden. - Op den duur wordt dit : ik leef zelf voort. - De continuïteit van eigen leven sugereert iets van die verbondenheid, hoewel het eigenlijk is :

ik kan niet teniet gaan, omdat ik deel ben van alles.

Zou ik teniet gaan, dan verdwynt een vorm. Daarvoor in de plaats kunnen wel andere vormen her-ortstaan, maar in het 'geheel' is dit toch niet aanvaardbaar.

- Zo zocht en vond men in de loop der tyden verschillende benaderingen.- Soms waren zy gebaseerd op menselyke beleving, b.v. die van Ahoera Magda. Hierin wordt getracht enerzyds tegenover elkaar te stellen de tegengestelden in het AL, anderszyds tracht men de kloof te overbruggen.- In het Christendom gaat dit op een andere manier b.v.: " Wie zyn naaste liefheeft gelyk zichzelve .." .

Nog weer anders wordt het uitgedrukt in de incarnatie-cyclus der Hindoes. De Hindoes geloof, dat hy voortleeft van de ene vorm in de andere. Hy noemt het re-incarnatie, omdat hy zich de gelyktydigheid van bestaan niet kan voorstellen.

In de Islâm ziet men ook weer de confrontatie van de mens met zichzelf. De mens kan eeuwigheid bereiken gaande over de brug van het zwaard en door zichzelf te erkennen. Het laatste niet te doen betekent: vallen, dus niet-bereiken.-

- Zo heeft een ieder getracht in de godsdienst en in het menselyke denken 'het heimwee' een vorm te geven en die vorm in de menselyke gedachten-gang in te passen.

Men kan zeggen, dat het Christendom hierin vooraan staat, doordat het afstand deed van de persónlyke relatie, die het Judaïsme kent.

Dit laatste zegt nl.: God is myn beschermer, maar ook myn Meester. God dresseert my, maar Hy verzorgt my ook.

Eigenlyk vindt men hierin terug de oude mens-dier relatie, maar dan op een hoger niveau.

De naaste lief te hebben als zichzelve is de analogie beseffen tussen zichzelf en al het andere.

Van daaruit is het niet zo'n grote stap tot het besef te komen van m y s t i e k verbonden te zyn met alles ; bewust te w e t e n, dat men e e n is met al het andere dat bestaat.

- De mens heeft getracht in een groot aantal scholen het gevoel van eenheid terug te vinden. - De alleroudste scholen deden het o.m. door de mens "kennis" te geven. Zy maakten de mens los van bygeloof (d.i. het formalisme van de omgeving) en gaven hem 'een nieuwe band', waarby hy naar buitentoe een bepaalde formule moest gebruiken. Maar naar binnentoe was hy dan voor een zeer groot deel v r y . Zo kon hy de wereld overzien. Voor hem gold dan niet meer wat voor anderen nog gold. Hy vreesde niet meer de krachten, die anderen nog vreesden. Hy wist 'ergens' ook dáarmee één te zyn. Zo werden de eerste ' i n g e w y d e n ' verkregen. Een van deze belangryke groepen was : de Orde van Melchisedek (de schoonvader van Mozes).

Daarna kwan de toestand, dat de mens van mening was de wereld te moeten beheersen. Dat was een grote fout. - Want een wereld, waarvan je zelf deel uitmaakt, die je dus zelf bent, behoef je niet te beheersen. - wanneer ik myzelf beheers , beheers ik vanzelf alles

Men vindt dit nog terug in bepaalde versleutelde leringen van de Yogin.

De Pythagoresche inwyding was gebaseerd op de erkenning van 'smensen eigen middelen, het gebruik van de stem, de waarde van het geluid ; ook van de mathematische verhoudingen.

Weer later vindt men de religieuze ('spelen', waarby de mens geconfronteerd wordt met een vervreemding. - Die 'spelen' werden in Griekenland nog tot ca.400 n.Chr. in het geheim gehouden.

De geschiedenis daar toont ons mensen, die trachtten los te komen, vry te zyn van de gebondenheden van het dagelykse bestaan. Maar de samenleving wordt steeds complexer, kennis neemt toe en bygeloof neemt af ; logica is niet meer het middel om je uit de sleur te verheffen, zodat ze enigermate steriel wordt.

Latere inwydingsscholen verschansen zich in ritueel en geheimspraak, zodat er weinig mee te doen valt.

De huidige godsdiensten kennen nog hetzelfde speculeren op het heimwee-gevoel van de mens.

Zelfs de opstandigheid van de tegenwoordige jeugd is in bepaalde aspecten met dit gevoel verbonden. Ook veel onrust in de wereld en zelfs oorlogen zyn er op terug te voeren.

Die achtergrond is echter ondefiniëerbaar, alleen te formuleren door eliminatie. Definitief bepalen is echter niet mogelijk.

1. de enige samenhangen, die voor my bestaan zyn samenhangen, die ik als zodanig erken. - Hoe minder erkende samenhangen, hoe groter de mogelijkheid om myn persónlyke éénheid met het andere te vinden.
2. niets is belangryk, ook ikzelf niet. De belangrykheid van het totale zyn ligt uitgedrukt zowel in myzelf als in al het andere. Daaraan kan ik niets veranderen.
3. er is geen goed en er is geen kwaad, geen licht en geen duister. Het enige dat er is, is een b e s e f.
4. wanneer ik tracht tot bewust- worden te komen door kennis, zal myn kennis alleen dan van waarde zyn, als zy my toont, dat ik niets wáarlyk weet. Dit besef (onwetendheid, onschuld) is de e n i g e mogelijkheid om te komen tot een verwerpen van het menselyke in myzelf en dáardoor te verwerpen myn menselyke beperkingen, die my beletten myn heimwee w a a r te maken.

Het aldus te stellen is dus niet logisch en men kan het ook niet technisch omschryven.

Logica en techniek zyn hierby zonder enige waarde.

Men kan dit ook niet in een geheimspraak omschryven, tenzy de gebruikte woorden voor een ieder een éigen, afzónderlyke betekenis zouden hebben. Want, ofschoon de b r o n van dit heimwee in alles is, is het n i e t in de tyd te vinden. - Misschien is het de omvatting van alle tyd.-

Het heimwee is niet lichamelyk en niet geestelyk uit te drukken. De mens kan er voor zich alleen dan een uitdrukking voor vinden, wanneer in hem een ervaring overblyft en tevens een besef van eigen-ik plaats maakt voor 'besef van de totaliteit'. Aan de andere kant is tydloosneid eigenlyk overal terug te vinden. Het zyn de beelden, het is de mens die TYD vormt. Tyd vormt niet de mens.

Overdenkt men de verhalen over de z.g. 'Onderwereld' (in wezen ligt die bóven ons) dan gaat het om afwezigheid van besef van zichzelf. Maar dit wordt opgemerkt door een besef 'deelgenoot' te zyn in alles. Iets in zich op te merken als een gebrek aan besef doet een hiaat ontstaan, dat wordt ondergaan als een verschrikking (de Onderwereld).

Inwyding is het proces van l o s -komen, dwz. niet de inwyding van een bepaalde school, maar 'inwyding' van alle tyden. Het is erg moeilik los te komen van wat ik weet, myn kennis en van myn eigen waarde, door myzelf bepaald aan de hand van myn kennis. Als de mens beseft hoe zinloos dit is (het los-komen wordt beschreven als het gaan door de slangenkuil, het worstelen met de cobra, dan het gaan door de tuinen van vuur, enzovoort), dan begrypt men de waarde van deze symbolen. - Het is het overwinnen en zo het doen verdwynen van het o v e r b o d i g e in eigen leven.

- Ons leven heeft voor ons alleen waarde voor zover wy er zèlf waarde aan toekennen.
- Op zichzelf is ons bestaan zonder waarde.
Maar ons leven heeft waarde IN het Totaal van het bestaan.
- Zodra men dit begrypt, zal men niet meer voor zichzelf leven, vanuit zichzelf leven, maar vanuit het besef van de totaliteit, het a n d e r

En dan heeft men een grens overschreden, omdat men tot het besef gekomen is, dat niet belangryk is wat men doet of niet doet, maar dat het gaat om in je leven zo góed je maar kunt te beantwoorden aan dat besef van de Totaliteit.

De rest telt niet mee.

Het belangryke van 'ingewyd' te zyn is :

besef van de ónbelangrykheid als ik-heid, als persoonlykheid.

Daarby is typerend, dat de 'ingewyde' leert afstand te doen van allerlei begrippen. Velen willen dat niet of beschouwen het als een demonische eis. Immers, gaat het om begrippen als : eer - fatsoen - godsdienstigheid en allerlei vormen van formaliteit, dan vinden mensen het daarvan afstand-doen iets krankzinnigs.

Dat is het . . . in de mensenwereld !!

Maar hoe kan de mens loskomen van een wereld-gebondenheid zonder dienst en dan 'het andere' te kunnen beseffen, te ervaren? - Want eigen eer en fatsoen zyn normen, die de mens voor zichzelf bepijlt, er voor zich de aanvaardbaarheid van een ander mens aan afmeet. - Maar zo te doen is dus eigen-ik-gerichtheid ; waaruit blykt, dat een groot deel van het menselyke streven en het bewust- worden e g o I s t i s c h is ingesteld, gericht op eigen-ik.

Zulke definities geven dus aan wat je b e n t.

Maar in het leven gaat het er om wat je b e t e k e n t.

En 's mensen betekenis is, op zichzelf beschouwd, héél gering.
Waar het om gaat is: zyn betekenis in verband met, als deel van ...
e e n g r o t e r g e h e e l , h e t T o t a a l .

Daarom botst de mens altyd weer tegen de grenzen van zichzelf,
zodra hy probeert op de een of andere manier iets te bereiken (magisch,
esoterisch, godsdienstig, menselyk redelyk, enzovoort).

Altyd staat de mens daarby in stryd w a n t :

aan de ene kant verlang ik het,

aan de andere kant verwerk ik het als strydig met myzelf.

Aldus beperk ik myzelf voortdurend en kan ik van myn stoffelyke be-
staan niet loskomen.

Toch moet de mens zien van deze strydigheid los te komen, wil hy leren
om 'het bestaande' zonder meer te aanvaarden.

Wat ik aanvaard bestaat voor my. - Niet-aanvaarden staat gelyk aan een
er-voor-my-niet-zyn.

De mens moet leren zich normaal te adapteren aan de noodzakelyke toe-
stand.

Het b e s e f . 's Mensen wereldvoorstelling wordt hem van jongs af
aan bygebracht. De zintuigelyke waarnemingen bestaan wel, maar ze wer-
den geassocieerd met beelden, die helemaal niet altyd juist zyn.-
Zo leert het kind via associaties. Wat het niet weet neemt het over uit
het concept van de ander (als regel de moeder). Eigenlyk leeft het
kind dus niet in een wereld, die het zèlf ziet, maar een wereld zoals
de ander haar ziet. Laat men een kind zyn gang gaan dan fantaseert het;
dan ziet het 'de wereld' heel anders. - De vraag is of het kind tegen-
over die eigen wereld niet veel reëler staat. Past iets daaruit niet
in de wereld der ouderen dan moet het worden verklaard of weggepraat;
dan is dat 'iets' daardoor dus anders geworden òf het is er eenvoudig
niet meer voor het kind.

De volwassenen leven in een wereld van concepten. Die zyn niet noodza-
kelyk 'waar'. Zolang men het concept echter in zichzelf draagt, dus
telkens opnieuw voor zichzelf concipieert, gaat men het beschouwen als
een absolute waarheid.

- Hierin nu ligt het grote belang van door 'inwyding' doen wegvallen van
die dingen, die de mens gewoonlyk voor zich zo belangryk acht.
- De verbondenheid met alle dingen leren kennen wil zeggen: w e t e n,
dat daarby geen grenzen zyn (dus geen afbakening door eigen conceptie).
- Wie dit weet kan in zyn voorstellingen niet meer door het denkbeeld
van een ander worden gedwongen. - Dat kan alleen nog maar, wanneer hy
zich aan zo'n denkbeeld onderwerpt.

Duidelyk is dit te constateren by Jezus' werken.

Men zei van hem, dat hy een groot Magiër was, omdat de mensen een con-
cept nodig hadden om er hetgeen Jezus verrichtte door te verklaren.-

Zonder zo'n verklaring zou men Zyn werken niet hebben geaccepteerd.

Voor hen ging het niet om het symptoom, maar om de verklaring ervan.

En het is nog precies zo onder de mensen!

Wie ook/ van de Grote Meesters (Ra-Hoteb was er een, ook Appolonius), allen hebben getracht de dingen aan de mensen duidelyk te maken, maar altyd heeft de mens behoefte gehad aan een 'verklaring' van hetgeen men zag gebeuren, bv. de genezingen.

Wordt gezegd: "Zo boven, zo beneden" dan zegt de mens :
de v o r m hier (beneden, by hem) is dus de vorm dá a r (ver weg van hem). - Maar men begrypt niet, dat het er om gaat, dat
b o v e n e n b e n e d e n é é n g e h e e l i s.

Dat is het e n i g e waar het altyd weer om gaat.

De godsdiensten hebben altyd getracht de mens een middel te geven zich één te voelen met het niet-omschrevene. Dat zit ook in het Avondmaal en in de Eucharistie. - Zo zyn bepaalde associatieve trappen ontstaan, die vooral in het Hindoeïsme zeer sterk worden nageleefd. Men begint benedenaan by de natuurgoden en -geesten, klimt geleidelyk op via de zandboden der goden, de kleine goden, de grote goden, heldengoden, koningen en Goden. Zo bereikt men langzaam aan de top van de pyramide der godenhiërarchiën. - Hetzelfde ziet men gebeuren by het offeren: eerst aan de lagere goden, dan aan een hogere, enzovoort. Soms maakt men, als eerste gebaar, een buiging tegen een stenen tempelwachter (een of andere beschermgeest) om daarna dieren te begroeten en te eindigen by het Absolute. Misschien staat daar een Boeddhabeeld als laatste, maar dan gaat het niet om het beeld zelf, doch om dat wat zich achter het beeld bevindt, ondefinieerbaar. Daar vandaan verwacht de mens dan een antwoord op bede en offer.

Een dergelyke geloofsopbouw kent de R.K.kerk evenzeer. De engelbewaarder wordt om voorspraak gevraagd by een heilige en die weer by Maria, Maria by Jezus en Jezus by de Vader. - Cok hier dus een poging een verbinding te vinden, via de gekende vorm, met het ONbekende.

Tot slot van deze cursus, waarby wy ons hebben bezig gehouden met oude Wysheid, moeten wy thans komen tot een zeker concept:

De mens is niet in staat zichzelf te veranderen.

Het belangryke is ook niet, dat U het nu ineens hebt, maar dat U begrypt waar het in het leven eigenlyk om gaat.

- Zolang ik, als mens, my een vorm creëer, wordt het moeilik die vorm bezielt te krygen, contact te hebben met wat zich in die vorm kan manifesteren.
- Zodra ik echter geleerd heb géen behoefte te hebben aan de vorm, aan een logische definitie, aan een bepaling of een leerstelling, maar gewoon emotioneel kan aanvaarden, kryg ik te maken met dat ONBEKENDE, het NIET. - En het Niet is gelyktydig het Alomvattende.

Dat kristalliseert dan uit IN my in voor my kenbare feiten en mogelijkheden, omdat ik het vertaal in de termen van myn lering.

Maar : de bron van die Kracht is dus ONbeperkt en
dezelfde kracht, die geneest is ook de kracht, die doodt.

Er is alleen geen kwestie van 'vorm' meer, van bepaling van wat is, maar alleen kwestie van de eigen interpretatie ervan.

Dat is zo, omdat de mens leeft in een menselyke wereld en steeds in zich draagt het heimwee naar het Onbekende. - Wie daarvoor een vorm

zoekt te vinden, een bepaling of een logische verklaring, begrypt niet, dat het uitsluitend gaat om de Totaliteit die achter alles ligt.- De verbondenheid met je eigen leven is zó evenwichtig, dat ze voor de mens is als 'niets'. Maar toch omvat ze 'alles'. - Wie dat kan beseffen heeft de schatkamer aangeboord, waardoor hy voortdurend IN zichzelf vernieuwing tot stand brengt. - Die vernieuwing is belangrijker dan men denkt.

- Hoe groter de veranderlykheid is --de versabiliteit van het 'ik'-- hoe groter het gevoel van onbeperktheid. Het 'ik' leert zich van het één naar het ander bewegen, beide punten als 'een geheel' te beschouwen en toch afzonderlyk (dus gescheiden) waar te maken. - Onbeperktheid zou het doel moeten zyn.
- De mens is nog niet zover, dat hy begrypt dat het 'ik' onbelangryk is, waardoor hy de behoefte heeft zyn 'ik' uit te drukken. Dat is zyn grote moeilykheid. - Deze moeilykheid bestaat evenzo in het leven der sferen. Er is een groot verschil tussen iets weten en het waar maken.
- Het kind staat, door zyn spontaniteit, in wezen t.o.v. het leven hoger dan de volwassene ; dit bezien vanuit de goddelyke realiteit. Maar, omdat het kind in de tyd voor zich de eeuwigheid nog niet kan realiseren en daarmee zyn eigen vervlechting met de Totaliteit nog niet kan accepteren, zal het moeten leren, zal het volwassen moeten worden. Het zal moeten leren te leven in een sfeer om dáar te zoeken, te leren en 'verder' te gaan.
- Omdat de mens in zyn aardse leven tóch die compensatie nodig heeft, zoekt hy daarvoor wat hy zyn godsdienst noemt. Dit is niet een naar-dekerk-gaan, maar een geloven en een daaruit komen tot een gedragsregel, die de mens eigenlyk IN zich voor zichzelf bezit. En zo'n regel bezit iedere mens, ook zy die door de wereld a-moreel worden genoemd. Dat ene punt wordt dan een levenscode, onverschillig of die wel of niet in de samenleving past. Dat ene punt is a.h.w. de schakel, waardoor de mens telkens weer voor een moment zyn heimwee oplost. (Misdadigers hebben dit dus even zo goed). Het betekent zoiets als: Zolang ik dat nog maar doe, ben ik goed. En daar houdt de mens zich dan aan. - Het goed-zyn heeft niet te maken met verdienste, maar met een gevoel verbonden te zyn. Daarop komt altyd weer alles terug in godsdienst en mystiek. Aldus staat een kind wel dichter by deze werkelykheid dan de volwassene, maar door de behoefte zyn 'ik' nog te manifesteren kan het kind niet ontkomen aan de behoefte 'volwassen' te zyn.

- - - -

Enige oude spreuken :

- uit Perzië : Ik drink de beker en ledig zynde heb ik hem gebroken, omdat wat is niet wederkeert. Het is IN my tot aan het eind.
- Griekenland : Ik wandel tussen de goden, ga door hun tuinen ; ik tred in hun paleizen en schouw naar de hemel. Ik ben alle dingen, maar voortdurend faal ik. - Wat ik wil zyn ben ik niet, hoewel ik weet, dat ik het kan zyn.
- uit Tibet : Leven en streven zyn slechts de twee aangezichten van dezelfde planeet. Zy wentelt zich steeds, alleen het licht van de Zon is blyvend. - Niets is er, dat niet terug-

k keert tot zichzelf en niets keert tot zichzelf terug zonder van zichzelf uit te gaan.

Frankryk : In myn streven noem ik God myn doel. Ik zoek myzelve.
(ca.1600) Maar, hoe vind ik myzelf, wanneer ik God niet vind ?
Hoe vind ik God zonder myzelf te verliezen ?

vroeg China : Alle krachten zyn verhoudingen. Wie de verhoudingen
(Han Dynastie) kent beheerst de krachten. - Maar, gelovend aan myzelf schep ik de verhoudingen, waaraan de krachten onderdanig zyn.

- Op zichzelf valt met dergelyke 'spreuken' weinig te doen, evenmin als met je heimwee.
- Maar soms kristalliseert er iets van uit voor jezelf, maken ze duidelijker wat je bent en wat je niet bent. - De mens wil zichzelf kennen en zichzelf zyn. Maar, wanneer de mens de behoefte houdt zich te verontschuldigen (biecht, zondebok zoeken, offer brengen of wat dan ook) dan probeert hy eigenlijk om voor een deel n i e t zichzelf te zyn.--
- Men kan zichzelf eerst leren kennen door n i e t eerst te aanvaarden wat men is.

Want zichzelf kennen is te beseffen, dat de mens niet meer is dan een stofje, dat ergens danst in een zonnestraal. - Wie dat begrypt moet ook begrypen, dat wyzelf óók die zonnestraal zyn. - Zodra het menselyk begrip kan uitgrypen naar het hogere vanuit de kennis van het 'ik' -- zonder zichzelf verder te definiëren-- en zo dus op te gaan in het andere, bereikt men de versmelting. Oudtyds werd dit genoemd: " het perfecte huwelyk der elementen".

- Geest en stof zyn geen afzonderlyke waarden. - De stoffelyke wereld en de geestessferen zyn eigenlijk één en dezelfde. - Zy zyn gescheiden door verschil van besef. - De hiaten moet de mens zelf aanvullen, niet een natuurwet, een natuurorde of een God.
- Als wetten het bestaan bepalen in beide werelden, dan zyn het tevens de perken, waarbinnen wy bestaan en die niet zyn te overschryden.
- Wy leven in werelden, waarin elke regel en elke wet, die wy kennen, eigenlijk uitgaat van onszelf.

Dit geldt ook de goddelyke of cosmische wetten, die wy kennen. Het zyn fragmenten van het Geheel. Ze zyn zo gerangschikt, opdat wy ons kunnen voelen als zelfstandigheden ipv. als deel van het Geheel. Maar toch blyven wy hunkeren naar de eenheid met dat Geheel.

- Wellicht is deze dwaasheid de diepe wysheid van alle geloof en alle godsdienst.

Enerzyds zoekt de mens zich te handhaven en daartoe zelfs God in te schakelen, anderszyds zou hy willen opgaan in die God en zelf niet behoeven te zyn.

Dat is het raadsel van inwyding en van godsdienst.

- De procedure, de methode is hierby onbelangryk, het gaat om het einddoel. Dat is : het w e t e n hoe onbetekenend je bent, totdat je opgaat in en betekenis krygt uit 'het Geheel', waarvan ieder deel is en zonder de noodzaak je als zodanig en afzonderlyk te definiëren.

Eigenlyk is dat de top van de 'inwyding'.

Noem het een filosofie . . . maar dan een filosofie, die zó dicht by de waarheid ligt, dat er geen magische procedure bestaat, die níét hierop berust ; dat er geen esoterische bewustwording bestaat, die níét hierop uitloopt.

Dat er ook geen enkele filosofie met een reëel doel is, die níét in die vaagheid zich ontplooit, om eerst uit vormloosheid tot d a a d te worden geboren.

Dat zelfs de meest exacte wetenschappen ergens aan het punt komen, dat het menselyke begrip met dat exacte weten het Onbekende heeft bepaald, maar het níét definiëren kan. - Zodra de mens de grens overschrydt, is zyn wetenschap niet exact meer. Maar zyn leven is dan r e ë e l ! !

Hiermede hebt U, als afsluiting van de cursus, de e s s e n t i e. Het is : de waarheid zo dicht mogelyk benaderd ; uiteindelijk door, tussen alle dingen die gezegd zyn, iets n i e t te zeggen dat de Waarheid is.

Wie tegen zyn eigen wezen, de eigen overtuiging, ingaat slaagt niet.- Men kan wel doen alsof, maar het lukt niet om het wèrkelyk te doen.- Daarom moet ieder IN zich dàt punt zien te vinden van waar uitgaande hy zeggen kan :

hierin ben ik niet t.a.v. myself zo scherp gedefinieerd, het is wat vaag. Laat ik proberen uit die vaagheid het gevoel van verbondenheid te krygen.

Misschien, dat dàn, langzaam aan, de rest van de levensweg volgt. Daarmee wens ik U veel succes toe.

-o-o-o-

Einde van de cursus.

Arnhem, 23 juni, 1969.